

Милка Периклиева

РАЗГОВОРИ
С УЧИТЕЛЯ

© Списание „Житно зърно” - 1/2011 г.

Биографични бележки за сестра Милка Периклиеба

Сестра Милка Периклиеба Георгиева (1908-1978) е родена на 4 януари в град Варна, в семейството на Перикли и Виктория Георгиеви. Баща и е бил известен часовникар и златар в града.

Още съвсем млада, на около 15 години, Милка започва да чете беседите на Учителя и да посещава братските събирания във Варна, и остава верна ученичка до заминаването си в другия свят през 1978 г.

Родителите на Милка са били свързани с църковната управа на града. Като почитан варненец и добър християнин, бащата е избран за граждански църковен настоятел на град Варна. Поради силното противодействие на Православната църква срещу Учителя, родителите на Милка и забраняват да посещава беседите му, които Братството организирано в града всяка неделя сутрин. Милка, все още малолетна, за да ходи на беседите без разрешение на родителите си, често е трявало да послъгва, че отива при приятелка на гости.

Като ученичка в гимназията тя имала проблеми с очите и баща и я завежда на лекар в София. По това време Учителя живеел на улица Опълченска 66. Петнадесет-шестнадесет годишната Милка, с кошница грозде от тяхното лозе, посещава Учителя в дома му и го помолва да я посъветва как да постъпи, че родителите и да не я спират от неделните беседи във Варна. Учителя само казал: „Истината ще ви направи свободни“. Тогава Милка решава да не казва вече, че отива при приятелка, а всяка неделя сутрин се затваряла в стаята си и в 10 часа започвала да чете беседа от Учителя. Това тя правела всяка неделя. И станало чудо: една неделя, в 10 часа сутринта, майка и влязла в стаята и, казвайки: „Хайде, върви при твоя Учител !“ Оттогава насетне Милка ходела свободно на беседите и родителите и не се съпротивлявали.

Учителя е имал особено благоразположение към сестра Милка Периклиеба. Цял живот е работила за Учението. Но в края на живота си все казваше „Като млада колко малко съм разбирала от Учението, сега вече съм немощна, и чак сега започвам да усещам какво благословение е да се докоснеш до такъв велик Учител и да надзърнеш в това Учение на бъдещето.“

В последните години от нейния жизнен път тя бе тежко болна и лежала на легло около седем години. Никога не се оплакваше, въпреки големите болки, които търпеше геройски. Имах възможност да разговарям дълго с нея и да ѝ казвам, че се възхищавам от стоицизма и. Питам я и

какво мисли за болестта си, защо ѝ се дават толкова страдания. Венъж ми каза, че това страдание тя самата си го е поискала от Небето. Може би ето защо:

Баща ѝ през 1930 година загубва имуществото и парите си поради голямата икономическа криза и финансов крах от 1929 година. Той силно задължнява и задълженията му падат върху гърба на големия му син и на Милка. И така, през тридесетте години на миналия век тя живее в голям недоимък на средства и пари, защото е трябвало със скромната си запла-та на детска учителка да помага на родителите си и на по-малките си брат и сестра. Не е имала дори пари за трамваен билет и често е ходела пеша до Изгрева и до дома на родителите си в Коньовица. Зимно време, без солидни обувки и с тънко старо палтенце, често се е прибирала замръзнала и мокра у дома си.

По онова време, един път, след беседа, Учителя я запитва: „Сестра Милка, ако сега Небето се отвори и те благослови за някакво твое желание, какво би си поискала?“ Милка била толкова тъжна поради тежкото си материално положение, че казала на Учителя: „О, Учителю, бих поискала и аз като другите братя и сестри да съм с по-нови и хубави дрехи и обувки, да имам средства да се нахраня както трябва и да се чувствам радостна и доволна от живота.“ А Учителя казал: „Милка, ако Небето иска да ти даде нещо, трябва да поискаш много повече, твоето желание е много малко за Съществата от Невидимия свят.“ Въпреки тази реакция на Учителя, след този кратък разговор нейното материално положение се подобрява. Но десетина години по-късно Учителя отново задава същия въпрос на сестра Милка. И тогава тя пожелала много повече: да бъде свободна, за да служи на Делото на Братството, при каквито и да е условия.

Това нейно желание е много по-голямо от първото, но и много по-трудно. Да бъдеш свободен от всички тежести на живота - това изисква жертви. Не е лесно да се освободим от кармата, натрупана през вековете. Но заради такова силно желание - да се освободиш, за да служиш - заслужава си да се изтърпят седем години мъка! Какво са седем години за Вечността!

Сестра Милка до края на земния си път казваше, че иска да служи, при каквито и да е условия, и на този, и на онзи свят, за преуспяването на Учението на Всемирното Бяло Братство на Земята и между хората.

Марта Александра

ПРЕДИСЛОВИЕ

През наше време, преди 100 години, слезе на Земята пратеник Божий - Учител, за да ни покаже пътя към световите във вечността. Той ни разкри силата на природните закони и ни донесе методите за приложението на Божествената Любов, Мъдрост и Истина. Той посади семето - идеята за братството между всички народи.

Учителят живя между нас, българите, в нашата родина, така скромно, смирено и безшумно, както Слънцето сипе обилно животворните си лъчи, както планинският извор струи кристалните си води, както утринната роса освежава всеки цвят и всяка тревица, без избор и предпочитание.

Говореше тихо и спокойно. Говореше направо на душата. Приятелски и бащински посрещаше всеки, който отиваше при него с отворено сърце. Присъствието му излъчваше спокойствие, а съветите му избърсваха сълзите и окриляха слабите. Болните лекуваха по чуден начин.

Учителят дойде на Земята в дреха на обикновен човек, но чрез него се проявяваше сам Господ Бог. Той умееше да се سماлява пред нас, обикновените хора, за да прониква в сърцата и страданията на всички, за да може по-отблизо, с примери от ежедневието, да ни напътства и съветва.

Обичах да го гледам и слушам. Присъствието му носеше спокойствие, независимо дали разбирах или не онова, което той говореше.

В продължение на 25 години почти не пропуснах негова беседа, дори когато понякога дремах от умора или недоспиване.

На Изгрева, на общите обеда под сенчестите лешници или в малкия салон, на полянката при изгрев слънце за Паневритмия, на екскурзия в планината или на летуване в Рила - при всяка инициатива, подета от братството, Учителят вземаше активно участие. Той живееше в Цялото.

Във всекиго Учителят виждаше частица от цялото Божествено Съзнание. За пробуждането на това именно Съзнание, посадено във всяка човешка душа, той бе слязъл на Земята, и когато почуквахме на вратата му, посрещаше ни и ни изслушваше с внимание и съчувствие.

Когато отивах при Учителя, обикновено носех тетрадка да записвам ценни мисли, които исках да запомня.

Но, приятели мои, сега ще ви разкажа за това, което не съм вписала в тетрадката си, но което бе записано в душата ми и посято в сърцето ми. Спомени с Учителя от преди 25-30 години, които днес един по един изникват в съзнанието ми като свежи рози, цъфнали в ранната пролет на моя духовен живот. Уханието на Истините, казани при разговори с Учителя, днес очертава пред мен величието на неговия дух.

Словото му - знамение за времето си - остава да трепти в пространството като слънце от далечна галактика, което просветва в съзнанието ни, когато се доближим до него с душата си и разберем, че сам Бог ни е говорил, продължава да ни говори и шепне, докато Го чуем, познаем и разберем.

Истините, които чух от Учителя преди години, едва сега попълно просветват в съзнанието ми и виждам, че всяка негова дума, съвет, жест са били живо Слово, изречено и оставено да трепти в пространството, да звучи в съзнанието ми, докато душата постигне духовно пробуждане и разбере силата, светлината и духовното виждане на този, който говореше на душите с прозрение през вековете и с мощта на Бога. За тези светли, свещени моменти в живота си искам да ви разкажа, за онова, което видях, чух и научих от Учителя, когато той беше на Земята, сред българския народ.

М. П.

София,

пролетта на 1967 г.

ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Влакът спря на софийската гара. Сърцето ми щеше да изхвъркне от вълнение. Наближаваше часът, в който за първи път щях да видя Учителя. Баща ми тръгна с куфара и чантата, а аз вървях след него с кошницата.

Взехме трамвая и след половин час - ето ни при баба. С явно нетърпение заявих на баща ми, че веднага трябва да предам кошницата с гроздето. Напразно ме питаха за кого е. Без да дам обяснение, взех я и излязох.

Улиците ми бяха непознати, но от Варна имах точни указания. Качих се на трамвай № 3, сляхох на ул. Опълченска, завих наляво и повървях, докато стигна номер 66.

Почуках на дървена врата и влязох в тясно, дълго дворче, покрито с плочи. Посрещна ме една сестра. Казах, че искам да се срещна с Учителя. Тя ми посочи стълбата вляво. Пристъпвах несигурно по стъпалата. Сестрата вървеше пред мен, почука на вътрешната врата и ме покани да седна на един от двата плетени стола в антрето.

Вратата се отвори. Скочих от стола. Учителя беше пред мен. Целунах му ръка и той ме покани да седна.

Седнахме на плетените столове. Облечен бе в сива, гълъбова дреха, с бяло шалче на врата, закопчано с хубава златна игла. От него лъхаше благост и доброта.

- Учителю, заповядайте, нося Ви варненско грозде. Току-що пристигнах с баща си в София. Ученичка съм в осми клас и от две години посещавам събранията на братството във Варна. Родителите ми не ме пускат. Винаги трябва да казвам, че отивам на разходка, или при приятелки, за да отида на беседа ... Моля Ви, Учителю, направете така, че да ме оставят свободна да посещавам събранията.

Продължавах да разказвам най-подробно живота си, а Учителя слушаше внимателно. Най-после млъкнах.

- Истината ще ви направи свободни - каза Учителя.

- Но какво да кажа на баща си, за да разбере, че не отивам на лошо място? - продължавах обясненията си аз.

- Истината ще ви направи свободни - повтори Учителя, и нищо повече.

- Но кажете ми начин, метод, Учителю - настоявах аз и молах да ми даде съвет.

Мина почти половин час. Дойдоха други посетители и аз трябваше да си вървя. Станах. Стана и Учителя.

- Истината ще ви направи свободни - потрети той, и нито дума повече.

Целунах му ръка и си тръгнах. Защо не ми каза никакъв начин или метод, за да ме разберат моите родители и да ме оставят свободна? Нали Учителят всичко може!

Щом излязох на улицата, видях баща си, сърдит да се разхожда по тротоара. Беше разбрал къде съм отишла.

- Затова ли те доведох в София? Тръгвай вкъщи и няма да мръднеш от вратата навън, докато не заминем за Варна. Водя те в столицата, за да ти прегледа някой специалист очите, а ти да ми ходиш при Дънов! Ще видиш ти София още веднъж! - продължаваше да ми се кара баща ми чак до вкъщи.

Без да се оправдавам, мълчах; разбрах, че съм сгрешила. Не биваше да бързам, за да не се усъмнят къде отивам. Но грешката беше сторена.

Баща ми имаше някаква работа и два дни ходи из града. Аз шетах и помагах на баба си. На третия ден ме заведе на очен лекар, на четвъртия тръгнахме обратно за Варна.

Не можах вече да отида при Учителя. Влакът летеше. Застанала пред прозореца, летяха и мислите в главата ми ... Опълченска 66 ... Учителят ... Колко беше мил, но защо само това ми каза: „Истината ще ви направи свободни“ ... и нито дума повече! Нищичко не ми каза, как да се освободя от къщи ... може би говорих много? Не му давах възможност да ми каже нещо повече? Но не! Имаше моменти, когато млъквах и чаках да видя, какво ще ме посъветва, а той - нито дума повече! Чуден Учител! ... Може би не заслужавам свободата?! ... И цялата картина пак се връщаше в съзнанието ми: бялата дървена врата, номер 66, дворът, стълбите, столовете, Учителя, седнал срещу мене и думите му: „Истината ще ви направи свободни“.

Минаха месеци. Вкъщи - същата история: неделя в 10 часа сутринта, в сряда и петък в 7 часа вечерта ставах големи разправии за школата, и най-важно - въобще не ме пускаха. Трябваше да измислям по нещо и най-често не успявах.

Думите на Учителя някак си оживяха в мен. Несъзнателно ги повтарях, където и да бях. Но не можех да осъзная, защо ми каза само това.

Един ден, както поливах цветята в градината, прозвуча в съзнанието ми: „Истината ще ви направи свободни!“ Реших да приложа това. От този ден внимавах да не допускам лъжата в себе си. В следващата неделя поисках разрешение от майка си за събрание. И тя ми отказа. Останах в къщи и прочетох една беседа. В сряда - същият отказ. Пак седнах и прочетох беседа. Престанах да искам вече разрешение, но в определените за събрание дни и часове сама в къщи прочитах Неговото Слово. В кратко време можах да си дам отчет, че аз много съм лъгала. Имаше случаи, където съвсем не беше нужна лъжата, а аз си служех с нея, тъй - без да мисля. Повече от три седмици контролирах всяка своя мисъл и дума и чистех лъжите от себе си. Не е лесно да отвикне човек от такъв лош навик. Като слънчев лъч проникваха все по-дълбоко в мен думите: „Истината ще ви направи свободни!“ И продължавах да работя съзнателно върху себе си.

Случвало се е понякога, по стар навик, да поизлъжа, но тогава сама се упреквах, изобличавах, дори се самонаказвах.

Така мина доста време, може би година, в съзнателна работа над себе си.

Но още помня светлият сноп лъчи, който освети стаята ми.

Беше неделя сутрин, малко преди 10 часа. Майка ми влезе и някак особено каза:

- Хайде, тръгвай! Нали имате събрание в 10.00 часа?

Цялата стая светна, и недоумявах какво става. Затворих книгата с беседи и без да продумам, бързо излязох и тръгнах към салона. През целия път повтарях като в сън думите на Учителя, които ме направиха свободна. Едва тогава разбрах, че той беше казал точно онова, което трябваше - казал ми беше метода. Всяка дума повече би намалила силата на метода: Истината ще ви направи свободни!

След време прочетох в една от неговите беседи: „Преди всичко ученикът трябва да говори истината. Никаква лъжа не се позволява на ученика!“

Това беше моята първа стъпка по пътя на ученичеството.

ЗА ОЧИТЕ МИ

По настояване на очен лекар започнах да нося очила от IV клас, с половин диоптър за късогледство, и завърших гимназията с шест и половина диоптъра.

Когато дойдох в София на работа, имах възможност да посещавам редовно беседите и да разговарям с Учителя. Един ден реших да му заговоря за очите си. Тогава бях доста наивна и далеч нямах представа за истинския образ на един ученик.

- Моля Ви, Учителю, кажете ми метод, как да излекувам очите си. Нали съм окултен ученик и трябва да се освободя от недъзите на болестите. Ще направя каквото ми кажете. С лекарска помощ стигнах до тук. Вас моля да ми помогнете - казах с пълна вяра и млъкнах, за да чуя съвета на Учителя.

- Всяка болест има две причини - физиологическа и психологическа. Сега аз ще ти обясня физиологическата причина за твоето късогледство. Представи си очната ябълка, ириса... и в дъното - жълтото петно. При късогледството лъчите, които влизат в окото, не се пречупват в жълтото петно, а пред него - поразително ясно и внушително обясняваше Учителя. - Сега твоята задача е да продължиш лъчите, които влизат в очите ти, за да достигнат до жълтото петно. Първо, свали очилата и ще ги слагаш само когато си на театър или когато искаш да виждаш много надалече.

- Аз съм толкова свикнала с тях, че на три крачки не бих могла да виждам познатите си - се опитах да възразя.

- Е, ще виждаш само тези, които са до тебе - весело ми каза той. - Второ, ще си определиш удобно за теб време - сутрин, обед и вечер, и без да те знае и вижда никой, за пет минути ще концентрираш мисълта си върху очите. Ще си представиш окото и мислено ще продължаваш лъчите до жълтото петно. Трето, на масата си ще сложиш зелен лист хартия и ще се стараеш да гледаш повече зелен цвят. Ще отбягваш крещящите цветове. И четвърто, всяка

вечер по половин час ще ходиш на тъмно, без очила. Като казвам да ходиш, то значи да се движиш. Не е достатъчно да седиш в тъмно, а да се движиш в тъмно. Прави това и ще видиш резултатите!

- А каква е психологическата причина за късогледството ми?

Тук Учителя замълча и не ми отговори.

- Ти направи това, което ти казвам сега!

Свалих очилата. Трудно свикнах без тях, но все пак свикнах. Изпълнявах стриктно казаното от Учителя. Без да споделям с когото и да било, обикалях двора по половин час на тъмно. Скривах се на всевъзможни места по три пъти на ден и по пет минути съсредоточавах мисълта си върху очите, а в стаята ми преобладаваше зеленият цвят.

Така се изминаха три години и половина. Когато слагах очила в театъра, виждах по-лесно, но очите ме заболяваха.

Отидох на преглед при проф. Пашев, при когото ходех от години и според когото късогледството ми не би могло да се намали, а обратно, за да не се увеличава, трябвало да нося непрекъснато очила. За негова изненада сега късогледството ми бе намаляло с два и половина диоптъра.

- Е, природата понякога прави чудеса - каза професорът и ми даде рецепта за очила 4 диоптъра.

Аз бях щастлива, че опитът на Учителя беше по-ефикасен от лекарските наставления. Майка ми, която беше с мен, съдържано оправда моите ексцентрични упражнения. И като резултат от това, самата тя ми напомняше да не пропускам вечерните обиколки в тъмно, които дотогава считаше едва ли не за ... глупост.

Похвалих се на Учителя.

- Да, понякога малките погрешки довеждат до големи последствия и често големите последствия се лекуват с малки корекции - каза спокойно Учителя, без да подчертае какво голямо добро ми беше направил.

Разпуснахме децата за Коледната ваканция. Същата вечер се готвех да замина за София. Прибрах куфара си. На вратата се позвъни. Майка ми отвори и покани да влезе г-жа П., жената на главния учител. Беше облечена в траур, потопена в голяма скръб.

Откакто ги постигна нещастieto, тя за първи път се виждаше с майка ми и, изказвайки съболезнованията си, мама я запита за случилото се. Бликнаха сълзи от очите на неутешимата жена и тя заразказва, че няма мир и утеха ни денем, ни нощем без Дорка.

- Треперехме над нея с баща и. Другите ни две деца починаха малки. Нея я отгледахме като писано яйце. За нея купихме къщата, подредихме я, и точно завърши гимназия, през лятото отидохме на село, и какво стана, как се простуди ... сълзи задавиха майката и едва изрече: за два месеца свърши с преплитане на червата ... Баща и аз ще полудеем!

Моята майка се стараеше да я утеши, но тя кършеше ръце, въздишаше и плачеше.

- Искam някой да ми каже нещо, да ме излъже макар, че е някъде ... и затова съм дошла. От Димитър разбрах, че Милка заминава за София. Тя нали вярва в задгробния живот, а там, в София е техният Учител. Нека го попита къде е сега Дорчето.

Като чух разговора, доближих се и за утеха й казах, че при пръв удобен случай ще попитам Учителя, а същевременно си мислех: „Горката, до къде е стигнала! Че какво ли би й казал Учителя!“

През десетте дни, които прекарах в София, разговарях пак два-три пъти с него, но не посмях да го попитам за дъщерята на главния учител във Варна. Мислех си: Къде ще занимавам Учителя с такива въпроси. Той е Учител, философ, мъдрец, но да вижда отвъд и да разправя какво правят заминалите! ... Това не можех да си представя.

Върнах се във Варна. Още през първия учебен час разсилният ме повика да отида в канцеларията. Майката и бащата с трепет очакваха да чуят спасителните думи. Аз се засрамах, изчервих се, казвайки им, че не съм успяла да питам Учителя. Сълзи се стичаха от очите на двамата. Стана ми съвестно, жално.

- Е, нищо! Нали ще ходиш и за Великден. Дано тогава ти каже нещо - събра сили да продума г-н П., за да утеши жена си.

Денят преди великденската ваканция г-жа П., със сълзи на очи и с кутия бонбони, ме молеше да попитам Учителя, къде е сега Дорчето, какво прави и защо не я сънуват поне!

Този път бях решила на всяка цена да попитам.

Последният ден от престоя ми в София отидох да се сбогувам с Учителя и след разговора, който водихме, престаших се и му казах за молбата на едни нещастни родители, за смъртта на дъщерята, за неутешимостта на двамата и че майката пита, къде ли е тяхната Дорка и защо поне не я сънуват.

Докато говорех Учителя проникателно ме гледаше и слушаше.

- Сега тя е на по-хубаво място и е по-добре.

„Е, това е много общ отговор, всеки може да го каже“ - помислих си аз.

- Те не могат да я сънуват, защото от сълзите им дъщерята не може да се приближи до тях - продължи Учителя.

„И това всеки може да го каже.“

- Слушай сега! Тяхната дъщеря беше дошла в семейството им, за да разтопи ледените им сърца. И двамата са големи егоисти. След като не си научиха урока така ... - продължи да разказва такива подробности за двамата съпрузи, които ме зачудиха - ..небето опита и друг начин - отне им Дорчето, и сега по пътя на страданията ще си научат урока. Разбра ли? Но това го казвам само на тебе, а на тях ще кажеш, че сега тя е по-добре, че е с тях. Да и пращат хубави мисли, да не плачат. Ако искат да я сънуват, да раздадат някои от нейните дрехи. Стига ли толкова? - завърши Учителя.

Като чух да разказва подробности, които знаеше само по вътрешен път, и като разбрах, че прочете и моето безверие, цялата изтръпнах. Прехапах си устните, не знаех де да се дена от срам и едва чуто повтарях:

- Да, Учителю, така е Учителю ...

Така разбрах, че Учителя вижда и в отвъдния свят.

Този път, като се върнах във Варна, имаше какво да разкажа на скърбящите родители.

КОГАТО УЧИТЕЛЯ ГОВОРИ, ВИЖДА ЛИ НИ?

Когато Учителя говореше, салонът на Изгрева беше всякога препълнен. Който закъснее малко, оставаше прав до вратата, а понякога и вън, пред прозорците. Лете и зиме всички места се заемаха отрано.

Към 9 ч. и 30 мин. брат С. засвирваше с цигулката и ние запявахме в хор.

Точно в 10 ч., с Библия в ръка, Учителя влизаше в салона, заставаеше прав на катедрата, докато завърши песента. След това поздравяваше с вдигане на ръка, казвахме няколко молитви и сядахме. Сядаше и той, прочиташе някоя глава от Евангелието и започваше беседа.

Учителя говореше тихо, но ясно се чуваше навсякъде, като че ли шепнеше на душите ни. Всички се обръщаме на слух и всеки мислеше, че казаното е специално за него. Така ни допадаха неговите живи слова - словесното мялко, с което хранеше гладните ни души!

Обикновено слушах беседите, седнала някъде в края на салона. Случи се веднъж, че бях малко по-напред, до стълба пред вратата. Бях права, но много доволна, тъй като през цялото време можех да виждам Учителя. Слушах и гледах затрогната картината: сто-тици хора със съсредоточени очи гледаха и слушаха с притаен дъх Словото на Учителя.

За момент мисълта ми се отклони и си помислих: Като говори, същевременно вижда ли ни? Може би, сваляйки тези Божествени слова на Земята, той се пренася в по-висок свят и се откъсва от земната материална среда.

Беседата продължаваше и аз си записвах по-интересните за мен мисли.

В 12.00 часа беседата завърши, както винаги, с „Отче наш“ и песни. Отново Учителя премина между нас и се качи горе в стаята си. Пред вратата застанаха някои братя и сестри да му целунат ръка и да му благодарят за Словото.

Народът се разотиваше. Едни разговаряха оживено, други тръгваха към града, а трети сядаха по масите за общия обяд. Дежурните сестри и братя приготвяха трапезата под сенчестите лешници, застилайки масите с бели покривки. Когато всичко би-

ваше готово, Учителя слизаше и заемаше мястото си в средата на масите, казвахме молитва и обяда започваше. Гозбите бяха скромни, но много вкусни и приятни. Накрая дежурната сестра пускаше по масите касички - по свобода и възможност всеки да пусне стотинки за консумацията. Отново прозвучаваше мотото „Божията Любов носи изобилния и пълен живот“, и започваха песни и разговори с Учителя. Тези, които седяха на страничните маси, обикновено ставаха, приближаваха се и заставаха прави около масата на Учителя. А той ни гледаше и виждаше в нас онова, което ние не виждахме, дори и не подозирахме. Задаваха му въпроси - отговаряше, след това и той ставаше, и пак песни.

Този ден и аз заставах права между другите присъстващи, точно срещу Учителя, по време на пеенето. Гледайки всички, Учителя погледна и мен, и съвсем тихо ми прошепна: „Ти стоеше до стълба“.

В този момент не мислех за това, но той отговори на въпроса, който си бях задала, докато го слушах в салона.

Никой не чу и не разбра, защото тези думи той изрече съвсем тихо, с лека весела усмивка на лицето.

Песента продължи:

*Велики Ти, Господи,
велики са Твоите дела,
велико е Името ти
над всичко ...*

В мен звучаха думите: „Ти стоеше до стълба“ - отговорът на моята мисъл.

ЕДИН ОБЯД

Това се случи през моите седем гладни години.

На Изгрева още нямаше стол.

Седях в синята си дървена къщичка по обяда. Бях гладна. Нямаше какво да ям и си мислех: Ако действително Учителя вижда през пространството, може ли да ме види, че съм гладна, че нямам нищо за ядене? ... И още какви ли не мисли се рееха в главата ми. Накрая дойдох до заключение, че е глупаво да вярвам, че Учителя ще види и чуе мен през пространството. Сигурно той се занимава с големи

и важни въпроси. Не е много важно, че някаква си Милка е гладна и няма какво да яде.

На вратата се почука:

- Хайде, тръгвай у дома на обяд! - чух басовия глас на брат Еп., който отвори вратата и повтори поканата си.

- А, няма нужда, - стеснително и недоумяваща отвърнах аз.

Ами ако Учителя все пак ме е чул! - сепнато помислих и скочих от мястото си.

Пътят на брат Еп. беше покрай моята къщичка. Бях приятелка с дъщеря му, но това, да дойде да ме покани така специално на обяд, нивга не беше се случвало ...

- Хайде, тръгвай, че хаджийката е наготвила вкусно ядене - настояваше и ме изчакваше да тръгна с него.

Все още объркана, отидох у брат Еп. и сладко се нахраних.

Кой ли го беше пратил да ме покани на обяд?

ИДИ СЕГА!

Това се случи на 12 септември 1933 година.

В инспекцията бяха обявени последните списъци с назначения за детски учителки в София. Моето име не фигурираше там. Предстоеше ми да пътувам обратно за Варна и да продължа да учителствам там.

Унила, тръгнах към Изгрева, за да се сбогувам с Учителя и да се видя с някои приятели. Обиколих полянката и пих вода от хубавата Изгревска чешма. Чудните багри на есента красяха превалящия ден. По алеята около чешмата бяха нападали сухи листа. Без да разсъждавам, взех от братската кухня метла и почнах да ги мета. Поне за сбогом да свърша някаква работа тук.

- Е, ти метеш! Добре правиш, Милке - чух изведнъж гласа на Учителя.

Не бях забелязала кога и откъде бе дошъл към мене.

- А какво стана с назначението ти?

- Нищо, Учителю, днес беше последният ден, но не ме назначиха. Утре тръгвам за Варна, да не изпусна и там мястото си.

- Иди, рекох, сега в Инспекцията. Опитай! - тихо и убедително ми каза той.

- Но сега няма приеман час.

- Нищо, рекох, иди сега!

С такава мекота произнасяше всяка дума, същевременно убедително, като че ме заставя да отида.

- Ще довърша метенето и ще отида, Учителю - казах аз и побързо забърсах с метлата. Учителя внимателно ме гледаше. След като свърших, оставих метлата на място, целунах му ръката и тръгнах по шосето към града. Беше ми леко, като че хвърчах, защото Учителя беше много внимателен.

Влязох в тъмния коридор на Инспекцията. Недоумявах какво ще правя по това време тук. Приемаха само от 10.00 до 12.00 часа преди обяд, а сега беше около 5.00 часа след обяд. Няколко минути се суетях на коя врата да похлопам.

- О, здравей Милке, какво те носи насам? - провикна се един мой познат, г-н А. Г., журналист, който в момента излизаше от стаята на председателя.

- От цял месец идвам всеки ден за назначението си - изненадана му отговорих.

Той знаеше, че издържам семейството си, което вече живееше в София, а аз продължавах да работя във Варна. Без да продума нищо, даде ми знак да чакам и се върна при председателя. След известно време при него влезе и инспекторът. Говориха вътре оживено. След 15-20 минути моят познат отвори вратата на стаята и засмян ме повика да вляза при тях.

- Подпиши си акта за встъпване в длъжност - прошепна ми той.

Като насън подписах трите екземпляра. Моят познат ми честити назначението и двамата излязохме от кабинета на председателя.

- Е, г-н Г., много Ви благодаря за услугата! Че как не ви срещнах досега?

- И все пак навреме ме срещна. Днес са назначили една софиянка, но не бяха ѝ изпратили писмото. Аз им обясних твоето материално положение. А тя е единствена дъщеря на архитект, богат човек. Както виждаш, зачеркнах я и писах ти. Така стават тези работи. Довиждане, че бързам за редакцията.

Като в сън литнах обратно към Изгрева с акта за назначението и си шепнех: „Учителю, назначена съм в София! Как знаехте точно момента, кога да ме изпратите? Ах, Учителю, как не Ви познаваме! Безкрайно Ви благодаря!" Как дойде при мен, за да ми каже: „Иди сега!"

С тези мисли и тази радост не усетих, как стигнах Изгрева. Пред салона, заобиколен от братя и сестри, Учителя разговаряше. Като се приближих до групата, той се усмихна леко, погледна ме и съвсем тихо каза:

- А сега, работи и учи!

Никой друг не разбра какво беше станало.

„Работи и учи!" отекна в съзнанието ми. Целунах горещо ръката му и тръгнах за дома, за да зарадвам домашните си.

ЖИВОТЪТ Е БЕЗКРАЙНА НИЗА ОТ БОЖЕСТВЕНИ И ЧОВЕШКИ ПРОЯВИ

Отидох при Учителя да получа благословението му, тъй като на другия ден щях да имам показна лекция пред инспектор и курсистки. Този път Учителя беше свободен и веднага ме прие. Преди да заговоря, той започна:

- Виделината ражда светлина в ума, топлина в сърцето и живот в душата. Виделината е първата дума на Бога, тя е начало на живота. Материалният живот, външните условия са отражения на вътрешния мир, на потребността за вашето растене в момента. Най-същественото за ученика е да се учи. Какво е и какво ще бъде - това са теории. Да се учи от всичко: от движение, стойка, обхода, хранене. Съотношението на мислите и чувствата у ученика трябва да е определено. Всичко трябва да бъде определено, ясно, чисто и светло.

Жадно поглъщах мъдростта на Учителя и я записвах в момента.

- Научи се да разбираш и да живееш живота по съдържание, а не по форма.

- Учителю, не ми се тръгва и бих Ви слушала до безкрайност, но утре имам открит урок пред 40 курсистки и инспектор. Трябва

да се подготвя от тази вечер - казах неохотно, продължавайки да записвам думите му.

- Няма важни и неважни неща. Има само Божествени и човешки прояви. Човек на Земята е свободен да избира. Слушай да ти кажа: Никога не изпускай Божественото заради човешкото.

- Прав сте, Учителю, но ... утре какво ще правя, ако не се подготвя?

- Когато човек предпочете Божественото, Бог сам ще му уреди утрешния ден. Може утре и да нямаш гости.

В стаята на Учителя трептеше мека виолетова светлина. Чудна тайнственост ме потапяше в някаква хармония и някакво прозрение, което не ми беше ясно.

- Всяко чуто Божествено слово остава да трепти в съзнанието, докато узрее и оживее в душата ти. Колкото повече Божествени истини възприемеш, толкова по-добре за теб.

Учителя продължаваше да говори тихо, проникновено. Тогава не можах да разбера смисъла на всичко, но почти всичко записвах в тетрадката си.

- Красивите моменти в живота не се повтарят.

Когато Учителя свърши да говори, навън беше вече съвсем тъмно. В душата ми беше така светло, че не усетих как стигнах у дома.

На сутринта отидох на училище много рано, за да подреда материалите си. В 8.00 ч. започнах работа с децата. Часът стана 9.00, дори и 10.00, но гостите не идваха. Защо?

Към 12.00 ч. дойде една курсистка да ми каже, че при мене ще дойдат на другия ден, тъй като инспекторът закъснял поради друга работа и решили да посетят по-близка детска градина.

„Когато човек предпочете Божественото, Бог сам ще му нареди утрешния ден.“

Така стана.

БЕШЕ МАЙ!

Чуден, дивен май!

Целият Изгрев ухаеше ... Навсякъде цветя. Пролетна симфония и красота! Слънцето щедро сипеше своите следобедни лъчи и

нежни виолетови воали хвърляха прозрачна сянка над цъфналите лехи, по цветята.

В салона пред пианото няколко приятели оживено разговаряха и спореха. Аз бях дала среща на една приятелка в салона и чаках. Не след дълго вратата се отвори. С леки стъпки влезе Учителя, и разположен, се отправи към групата. Зарадвани от приятната изненада, приятелите го посрещнаха радушно.

Незабелязано се приближих и аз до тях. Извадих тетрадката си от чантата и започнах да записвам интересни изказвания, които Учителя даваше за музиката.

- Не спорете за несъществени неща. Музиката трябва да ви служи като средство за самовъзпитание. Тя е метод, чрез който нещата израстват. Всеки тон е семе, което трябва да се посее, за да се прояви. Приемете пеенето за себе си като метод за концентриране и връзка с по-висши същества. Когато пеете концентрирано, ще проникнете в живата сила на всеки тон.

Научете се да пеете семпло, правилно, с концентриран ум. Окултната музика трябва да се пее не както пеят хората, а както пеят ангелите. Всяко упражнение пейте по няколко пъти, докато схванете пулса и ритъм на песента.

Изпейте сега „Бог е любов“.

Ние изпяхме песента, а Учителя тихо свиреше с цигулката си.

- При пеенето трябва да взимат участие сърцето и умът. Тенорът има отношение към Юпитера, а алтът - към Венера. Сопранът привлича слънчева енергия, а басът - земна. Всеки тон се подчинява на известни закони и носи специфично влияние. Бъдещата музика ще използва сегашните методи плюс новото, което тя носи. Динамичност в музиката се предава лесно от светлината. Трябва да знаете, как да съчетаете тоновете, за да произвеждат светлина и топлина. Музикантите трябва да знаят трептенията на всеки тон. Основния тон До има 256 трептения, от които едната половина са положителни, а другата - отрицателни. Сега вие пейте и се учете да пеете. Законите един по един ще ви се откриват.

Учителя взе цигулката и извири „В зорите на живота“.

Свиреше тихо, съвсем тихо, като ехо от ангелски светове. Слушахме със затаен дъх!

Беше май ... чуден, дивен май! Хиляда деветстотин тридесет и пета година, на Изгрева.

Ето текста на упражнението, дадено ни от Учителя, с пожелание да се прилага и пее с успех:

В ЗОРИТЕ НА ЖИВОТА

В зорите на живота /2/

слънцето изгряваше /2/

на природата граници очертаваше /2/

В душа ми мощен дух пробуди /2/

и в сърце ми любов събуди /2/

събуди, събуди,

и в сърце ми любов събуди.

Музика и текст, дадени от Учителя

ПО-ПОДХОДЯЩА АУДИТОРИЯ

Това се случи преди много години, може би през 1935 или 1936 г.

При залез слънце седях на пейка пред салона на Изгрева, вдишвайки тишината на вечерта. Всичко наоколо беше красиво и чисто, като в детска приказка. Целият двор беше премерен: под лешниците, точно срещу салона, бяха наредени белите маси за общите обеда. Около плочките пред салона и приемната на Учителя имаше многоцветен килим от разцъфнали калдъръмчета. Вляво две големи лехи с рози и анемонии изпълваха въздуха с аромата си. Всичко беше така тихо, така красиво, така въздигаше душата!

Но и тогава - както почти всякога - около вратата на Учителя стояха две-три сестри с печални физиономии, твърде неугледно облечени, изглеждаха отчаяни. Гледах ги и им се чудех, как могат по цял ден да стоят пред вратата на Учителя, но още повече се чудех, как можеше той да ги търпи?

Не след дълго вратата на приемната се отвори и Учителя изпрати двама посетители от града. Излезе да се качи горе в стаята си, но в миг - ето че го наобиколиха няколко сестри и братя.

Наблюдавах и си мислех: Цял следобед Учителя е приемал, говорил, мислил, и сега пак с какво внимание изслушва и отговоря на всеки, като че ли кардинални въпроси разглеждат.

Мило ми беше за Учителя. Поне да бяха някои учени, а то ...

Не се приближих до групата, за да не го отекавам. Мило ми беше за Учителя и при първия разговор насаме /само тогава можех да разговарям свободно с него/ го запитах:

- Учителю, защо не си подберете аудитория от по-културни хора?

- Кои не ти харесват? - с лека усмивка ме попита той.

- Ами тези, дето стоят по цял ден пред вратата Ви. От града идват чужди хора и какво ще кажат?

- Според тебе, кои имат нужда от лекар, болните или здравите?

- Е, то се знае, че болните.

Тогава Учителя продължи:

- Тези, които стоят по цял ден пред вратата ми, са болни. Трябва ли лекарят да ги пъди? Щом е лекар - ще лекува. Здравите са на работа. Болните, като оздравеят, и те ще отидат на работа. Така ли е? - топло ме попита Учителя.

- Но Вашето учение разкрива такава дълбока философия, че една аудитория от професори и учени най-добре ще разберат и ще разпространят учението Ви по целия свят! Аз не слагам себе си над другите, но ако се оградите от учени ... ще бъде друго! - добавих убедително аз.

- Слушай да ти кажа - продължи Учителя с леко махане на ръката. - Сеячът посява нивата, а семенцата поникват, когато им дойде времето. Същественото е да бъде засята нивата. Ако учението ми, ако думите ми са Божествени, те ще се разнесат по цял свят. Божественото работи по незнания, живи пътища. Ако пък говоря само приказки и измислена философия, и триста професори да я пропагандират, то един ден тя ще замре и изчезне.

Божественото само преуспява - каза подчертано Учителя. - Всичките опити, всичките страдания и изпитания на цялото човечество се свеждат в края до едно: да потвърдят, че само Божественото успява! - непринудено и убедително завърши Учителя.

Аз мълчах. Беше съвсем вярно: болните имат нужда от лекар. Къде и при кого да отидат, ако не при Учителя? А Божественото преуспява само, без да бъде пропагандирано.

КАК ЗАПОЧНАХ ДА ПИША ПРИКАЗКИ

Беше дъждовна есенна вечер. В приемната на Учителя светеше. Почуках на вратата. Той отвори и ме покани. Свалих обувките си и влязох.

Стана ми светло и приятно. Почувствах се в друг свят. Учителя ме погледна и ме заля с оная светлина, която излъчваше. Забравих за какво бях дошла и не знаех какво да говоря. Мъката, с която идвах, изчезна и аз мълчах.

- Защо ти са мокри чорапите? - запита Учителят, за да ми даде възможност да отпуша бента. И да разтоваря тежката си житейска раница.

- Така си ходя по цял ден. Това нямаме, тези безкрайни разстояния ми дотегнаха. Най-хубавите години от живота ми ще минат в оскъдица - заокайвах се аз.

- Умният човек използва всякакви условия, а глупавият и при най-добри - губи. Всяко изпитание идва за добро.

- Кажете ми, какво добро да видя в моята мизерия?

- Е, зависи какво съдържание искаш да вложиш в живота си. Кое е по-красиво и по-ценно: да бъдеш бездушна кукла с гердани и копринени рокли, или да си изработен човек, лицето ти да говори за вътрешен дълбок духовен живот? - весело запита Учителя.

- Не желая да съм кукла, но и моето тегло не е малко. Живея на ул. „Д. Петков“, работя до зоологическата градина и по три пъти в седмицата идвам на Изгрева. И всичко това най-често правя пеша, извървявам километри пеша. Не хленча, не бих приела да ме съжбяват хората, но Учителю, моля, кажете ми, кога ще се сложи край на това тегло?

- Ако беше материално добре, ти нямаше да идваш на Изгрева. Радвай се, че жертваш своите блага за другите, а с условията лесно можеш да се справиш, ако ги обърнеш за добро.

- А какво добро да виждам в това - и в дъжд, и в сняг трябва да вървя километри пеша?

- Ще ти кажа. Всичко може да се обърне в добро. Като вървиш, мисли! Измисляй сюжети за приказки и като се прибереш вечер, записвай ги. Опитай, рекох, и ще видиш, че няма да ти тежи вече пътят.

- Значи да измислям приказки? Ще се опитам, но надали ще мога?

- Ще можеш! Спри се на един сюжет и го облечи в приказна форма - спокойно и убедително добави Учителя. И всяка негова дума като кристална изворна вода се поглъщаше от жадната ми душа.

Животът ми продължаваше все така. Често си спомнях думите на Учителя и като вървах, се опитвах да мисля за някой герой.

Една вечер, като шляпах в калта, връщайки се от училище въкъщи, с хляб в чантата и без стотинка в джоба, представих си един куклен град, където няма бедни. Царицата на куклите всяка вечер с хвърковатата си колесница обикаляла целия град и пред всяка врата поставяла кошничка с плодове ... и тъй нататък, и тъй нататък. Докато стигнах у дома, приказката звучеше в съзнанието ми отначало докрай.

За първи път се върнах неусетно в къщи.

Преди да си легна, написах първата си приказка - „Кукленият град“. На следния ден я разказах на децата в училището. Те я харесаха и искаха да я повтарям дни наред.

След някой ден, все така по пътя, измислих приказката за „Живота на едно камъче“, после „Снежната царица и първото кочиче“ и т.н. Скоро във вестник „Нови дни“ започнаха да излизат мои приказки.

В дъжд, в сняг, в мраз ... вървах усмихната и мислено разговарях с моите герои от приказките.

Условията се превъзможват, когато човек мисли за нещо полезно и не се оплаква.

„Всяко изпитание идва за добро“ - беше ми казал Учителя.

НЕ ПРОПУСКАЙ СВОЯ ВЛАК

Облегната на скалата край Второто езеро на Рила, наблюдавах как спокойно и благо Учителя разговаряше с онези, които идваха при него. Чаках и аз своя ред.

Пред палатката му имаше площадка от бели плочки, където - на дървена маса и две сглобяеми столчета - почти целия ден той

приемаше гости. Струваше ми се, че тук небето и земята си бяха дали среща.

Току-що бе дошъл моят ред, когато една сестра ме помоли да попита нещо Учителят.

- Моля, заповядайте! - казах учтиво и се отстраних.

Но докато тя говореше с Учителя, ето че дойде и втора, и тя ме помоли да и отстъпя своя ред. Нямах работа и беше естествено да отстъпя и на нея. Когато тя привършваше разговора, започнах бавно да пристъпвам по пътеката към Учителя, но и сега мина край мене един брат и без да ме забележи, застана пред палатката и ме пререде и той. Аз останах четвърта.

Щом стъпих на бялата площадка, Учителя ме погледна сериозно и каза:

- Не пропускай своя влак! Друг влак ще дойде и ти ще се качиш на него, но онова, което е било предназначено за тебе, ще го вземат ония, които са се качили на първия.

Разбрах, че казаното се отнася за отстъпването на реда ми, но го приех, че се касае само за този случай.

Благодарих на Учителя за вниманието му към мен и изразих възторга си, че за десет дни успях да набера сили за цяла година. На тази височина човек се развързва от материалните неща и душата му си почива.

- Утре се връщам на работа в детската градина и ми се струва, като че ли ще се върна от някакъв друг свят. Благодаря, Учителю, загдето ни водите тук всяко лято!

Върнах се в София и на работа. Ежедневието ме пое и отново се занизах дни, месеци, години на труд и грижи. Успях, но след много труд, всякога едва в последния момент, след като вече се бях уморила в борбата и постиженията ми бяха без радост. И твърде отрано започнах да се уморявам.

Веднъж, при разговор с Учителя, споделих мъката си, че не ми върви в живота. Тичам, хлопам, работя, а кога ще се радвам? Той се усмихна и каза:

- Всеки човек идва на Земята с известни благоприятни възможности, които той би трябвало да използва навреме и намясто. Пропуснеш ли момента - губиш. Човек е колективно същество, свързано със Слънцето и с цялата слънчева система. Той идва на

Земята с тласъка да се движи напред и нагоре. Но 80 процента от хората виждат себе си само като личности и искат да се чувстват господари на природата. Днес човечеството върви по пътя на опита, който е път на страдание. И той не е лош, но любовта и мъдростта биха били много по-лесно постижими, ако човек се почувства колективно същество, искра от вечния Живот, и ако навреме използва благоприятните моменти, които минават край него и го викат.

Послушай да ти кажа. Ако човек използва навреме слънчевите лъчи, въздуха и чистата вода, ако задоволява правилно глада, а не вкуса си, и то с чиста и прясна храна, за да възприеме и оползотвори органическите и психологическите хранителни енергии от продуктите, и ако навреме се вслуша в Божия глас, който му казва: „Стани, тръгни, работи, навреме гради“, ти знаеш ли, че няма да има гладни, бедни, болни и нещастни хора!

Сега на тебе казвам: Не се оплаквай, че не ти върви. Ти само пропускаш добрите възможности, които природата ти предлага, и гониш последния влак. Казвам ти: Не пропускай своя влак! Започни да работиш над себе си с най-малките величини, но работи сериозно и продължително, без срокове, докато имаш постижения. Започнеш ли да работиш над някое свое качество, заживей с вибрациите му и неотклонно работи, работи, докато в тялото ти се реконструират съответни клетки. Това се казва работа. Бъди винаги с будно съзнание, бъди разумна и се приближавай към реалностите на живота.

- А що е реалност, Учителю?

- Реална е Любовта, реална е Мъдростта, реална е Истината. Човекът от новата култура, която идва, ще бъде с отворени очи и ще живее с принципите на тези реалности. Днес човешката култура и наука са в своите пелени. Те се движат пипнешком. Ще дойде ден, когато всеки ще може да посещава Луната, Слънцето и другите планети. Но иска се работа, време ...

- Вие имате чудни познания, Учителю!

- Ти започни с най-малките неща. Не пропускай своя влак. Всякога бъди будна и внимателна.

- Благодаря Ви, Учителю! Вашите думи са словесно мляко за нас, хората на Земята, където се заражда новата култура, за която ни говорите и ни подготвяте.

Записах този разговор в тетрадката си с дата 10 август 1936 г. и дълго размишлявах над думите му ... Размишлявах и благодарях.

АКО НЕБЕТО ПОЖЕЛАЕ ДА ТИ ДАДЕ НЕЩО

Често след вечеря Учителя излизаше пред салона на разговор. Това бяха много приятни минути. Стоиш близо, много близо до Учителя и слушаш как разговаря с всекиго. Понякога биваше много весел и се смееше от сърце, а понякога сериозен - изслушва, отговаря и сам запитва. Гледахме го и слушахме как разговаря като всеки обикновен човек, но всяка негова дума се поглъщаше от нас като изворна вода - чиста, бистра и свята. Твърде често разговорите започваха с един човек, а завършваха с десет, понякога и с двадесет, наобиколили го.

Винаги, когато отивах на Изгрева вечер, обичах да се включавам в групата около него, да го слушам и да го гледам. Никога не участвах в разговорите, бях твърде свенлива.

Една такава вечер Учителя ме погледна и запита:

- Е, Милке, ако Небето пожелае да ти даде нещо, ти какво ще поискаш?

- Аз ли? Бих пожелала да бъда богата.

Отговорих, без да се замисля и цялата се изчервих, тъй като бях станала център на внимание и несъзнателно издадох своята чувствителност към нещата, които ми липсваха.

- Слушай какво ще ти кажа. Когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща! Парите ще се изхарчат и дрехите ще се скъсат. Поискай да ти се даде сърце, чисто като кристал, ум, светъл като слънцето, душа, обширна като вселената, дух, мощен като Бога и едно с Бога. Поискай онова, което никой друг не може да ти даде и никой не може да ти отнеме. Богатството е да бъдеш здрава, да имаш чиста кръв, чисти мисли, чисто сърце. Материалните неща са временни.

Учителя изрече това, като огледа всички събрани наоколо му.

Минаха години. Многократно падах и пак ставах. Стъпка по стъпка вървях по стръмния път на ученичеството.

И веднъж отново, горе, в неговата стая, Учителя ме попита:

- Ако Небето пожелае да ти даде нещо, ти какво ще поискаш?

Със сърце, обгорено от много преживявания, и с душа, уморена от много лутания, аз твърдо отговорих:

- Аз бих поискала, Учителю, ...

И нея вечер, вървейки по пътя към града, аз почти гласно говорех със себе си, как след двадесет години Учителя ми зададе същия въпрос. Колко бавно ние, хората на Земята, учим нашите уроци! С какво търпение Учителя ни чака да пораснем и да достигнем до *реалността на нещата!*

Да, дрехата на човека остарява, душата се отърсва от праха на времето, съзнанието се прояснява, и думите на Учителя, произнесени преди двадесет години, отекват:

„Когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща!“

ЕДИН ДЕН ЩЕ БЪДЕШ БЛАГОДАРНА

Потънала в собствената си мъка, с наведена глава крачех напред-назад по циментовата площадка пред стълбата на Учителя. Искях Учителя да слезе и да ми каже, че този въпрос ще бъде добре уреден. Но той не идваше.

Слънцето беше залязло. Птичките престанаха да пеят и задряхаха в своите гнезда. Цветята в градината затвориха цветните си чашчици и заспаха, сънувайки слънцето. Само моето сърце не можеше да се успокои. Единствената ми надежда бе Учителя. Погледнах нагоре към осветения му прозорец и мислех: Учителя разрешава най-правилно всички проблеми. Той е моят спасителен бряг ...

Мина час, може би и два. Без да държа сметка, че Учителя може да възприема моите мисли, аз продължавах да разговарям мислено с него, марширувайки пред стълбата, която водеше към неговата спалня.

Най-после вратата се отвори. Дървените стъпала изскърцаха и Учителя, много сериозен, застана пред мене. Аз го погледнах плахо

поради дързостта си да го безпокоя в такъв късен час. И преди да отворя уста, той строго ми каза:

- Слушай какво ще ти кажа, ти няма да се ожениш за Д.!

- Но, Учителю, защо? Във вашите беседи Вие казвате, че когато някой обича някого достатъчно дълго, той също го заобиква.

- Аз ти казвам: твоята задача по отношение на Д. беше да му възвърнеш вярата в жената, след жестоката изневяра, която беше изживял. И ти стори това. Ти издигна образа на жената в неговите очи. От тази обич нищо не си изгубила, само и двамата спечелихте. Ти го обичаш, и той те обича, но това не значи, че непременно трябва да се ожените.

- Но, Учителю, защо? Аз го обичам и искам да бъда постоянно с него.

- Ако настояваш, може да успееш, но въпросът ще бъде уреден по човешки. Слушай да ти кажа: Обичта е едно нещо, а женитбата - съвсем друго нещо. На Земята ти имаш кармична връзка само със своя баща. Ако желаеш да бъдеш ученичка, не си създавай нови връзки и нови карми. Една женитба обвързва, усложнява, спъва свободата на човешката душа. Понякога хората се женят, за да се разплатят. Такава женитба е на мястото си. Тя е в пътя на тези души за развързване. Но най-често хората се женят по силата на своите чувства, по сметка, за материални облаги, или по амбиция. Тогава и двамата, и децата теглят и носят последствията. Та сега и на тебе казвам: обичай, без да се обвързваш, и един ден ще бъдеш благодарна.

Слушах и гледах Учителя, но чувствата заглушаваха разума ми и не можех да мисля трезво.

- Всяко преживяване е един урок. Ти ще разбереш по-късно. Храни гладния, а не сития. Това е достатъчно ...

„Това е достатъчно“ - отекнаха думите в мен.

Учителя се качи по стълбите обратно към стаята си. Отидох си замислена.

Минаха години. Продължавах да обичам и да страдам за Д. Бях негова духовна приятелка, „моят талисман“, както той ме наричаше. Той не споделяше моите вярвания и моя начин на живот, но въпреки това с часове разговаряхме и винаги имаше какво да си кажем.

Често, когато разговарях с Учителя, той ме запитваше за Д. Тогава му разказвах подробно как той ме е погледнал, какво съм му казала и т.н. Учителя ме слушаше с внимание и понякога се смееше весело на наивните ми разкази. Това, че той ме питаше за Д., много ме радваше и аз споделях с него всичко преживяно.

През декември на 1944 г. Учителя премина отвъд. Оттогава никой вече не ме питаше за Д. Минаха години и аз започнах да се моля на Учителя, да престана да мисля за Д. Бях разбрала, че храня човек, който е преситен. Бях научила, че си има интимна приятелка. Получих помощта отгоре и престанах да виждам Д. и да мисля за него.

Две-три години по-късно го срещнах на улицата.

- Защо престана да ме обичаш? - попита ме той развълнуван.

- Това е достатъчно - отговорих тихо, с думите, които Учителя ми беше казал преди доста години. Сбогувахме се и всеки тръгна в противоположна посока. Противоположен бе и начинът на нашия живот.

Вървейки надолу по улицата, сърцето ми се изпълни с благодарност за това, че бях останала свободна.

Учителя беше прав.

ЩЕ ТИ ИЗПРАТИМ ПАЗАЧ

През лятната ваканция работех в детското игрище. Единствената ми отмора от работата беше да отивам вечер на Изгрева. Ето защо реших да спя там в течение на цял месец. Намерих си палатка и търсех място да я поставя. Отнесох се до Учителя.

- Постави я, рекох, на мястото на брат Стефов.

- То е накрая, близо до гората ... и не е ли страшно? - нерешително възразих, въпреки че не бях много страхлива.

- Е, ще ти пратим пазач - рече шеговито Учителя.

Нямаше друг избор и се съгласих. Мислех, че Учителя ще ограда мястото със светли мисли и няма да ми се случи нищо лошо.

Още същия ден, неделя, двама братя опънаха палатката на показаното от Учителя място. Пред нея сковаха малка дървена масичка и малка пейка.

Никога преди не бях спала в такива условия и в бялата палатка ми се струваше, че плувам с ладия в морето на живота. Вечерникът играеше в дърветата и от време на време лекичко полюшваше платната на моята бяла „ладийка“. Беше чудно! Тишината на нощта и на близката гора успокояваше и отморяваше душата ми.

Първата нощ, преди да си легна, завързвах връзките на входа на палатката и изведнъж трепнах: точно отпред, напърно, беше легнало голямо куче, вълча порода. После ми стана смешно: как е намерило място да легне точно пред входа на палатката ми? ... Сигурно ме пази! Легнах си спокойна. На сутринта кучето го нямаше.

Бодро и отморена отидох на работа.

Вечер бързах да се прибера в моята „ладийка“. Дълго стоех на пейката пред палатката и наблюдавах далечните звезди. Душата ми се поеше от тишината на нощта, в която можеше да се долови шепота на невидими същества.

Когато вечерницата се преместваше доста на запад, влизах в палатката да спя. И, завързвайки връзките на входа, винаги виждах същото голямо куче, легнало напърно пред него. Същото съвпадение толкова много нощи? Това вече съвсем не беше случайно! Сутрин кучето никъде не се виждаше.

И тъй, през целия месец, през който спях в моята бяла „ладийка“, всяка вечер кучето-пазач идваше и лягаше пред входа на палатката ми, а сутрин го нямаше.

Кой го изпращаше и как ставаше това чудно реално явление!

„Ще ти изпратим пазач“ - беше казал Учителя.

Този чуден наш Учител! ...

УРЕДИ ЛИ СЕ ВЪПРОСЪТ?

Беше красива звездна вечер. Вечерях в палатката си и излязох към полянката. Пред салона бе поставен големият далекоглед и Учителя с група братя и сестри наблюдаваха звездните светове.

Присъединих се към групата. Учителя обясняваше на кои планети какви същества живеят и какво е разстоянието между звездите - неща извънредно интересни, нови, нечути дотогава, но... далечни.

Безгрижни хора! Разговарят се за живота на звездите, а аз не мога да се справя с живота на Земята! - угрижена, така разговарях със себе си, защото след два дни беше падежът на полицата в заложената къща. Трябваше да платя 500 лв. лихва, срещу 5 000 лева бях заложила всичкото бижу на майка ми и ако не внесех навреме лихвата, то щеше да пропадне, както пропаднаха наскоро двете пишещи машини ... Трябваше ми 500 лв. Това бе животът, а звездите ... Далечни приказки, мислех в себе си.

„Учителю, кажи нещо реално! Кажи ми откъде да намеря 500 лева? Дай разрешение на всекидневните проблеми!"

И докато в моята глава се въртяха 500-те лева лихва, които трябваше да заплатя, другите слушаха с интерес обясненията за звездните светове.

Не дочаках края на звездните разговори, прибрах се и дълго не можах да заспя. Мислех си, от кого бих могла да поискам пари. Сетих се за брат Стоименов. Той беше заможен, но не го познавах. Никога не бях говорила с него. Как тогава да му поискам пари? Поздравявахме се като съидейници, но не бяхме си чули гласовете. Как ще повярва, че ще му ги върна? ... Кучето, моят пазач, изръмжа нещо насън и ме подсети, че трябва да заспивам. Беше вече твърде късно. Нощната тишина ме унесе. И с тези мисли заспах.

Сутринта набързо се приготвих и тръгнах през гората за игрището, където ме чакаха децата. Преди да вляза в гората, покрай мене мина брат Стоименов, за когото предишната вечер се бях сетила. Отново ми мина мисълта да поискам от него на заем, но нямах кураж. Поздравих го и се разминахме. Същият ден вечерта, след работа, отидох в колониала на Изгрева да си купя нещо за вечеря. Сепнах се, като видях и него там.

„Странно, това вече не е случайно - казах си аз. - Ако още веднъж го срещна, ще му поискам заем. Нали сме от едно братство!" - Убеждавах се мислено, а нямах и никакъв друг изход. Може би не беше случайно, че почнах да го срещам по два пъти на ден - нещо, което досега не бе се случвало.

На следната сутрин пътьом се отбих при брат Тахчиев. Но ето че почти веднага след мен влезе и брат Стоименов. Тогава вече събрах целия си кураж и казах:

- Брат Стоименов, искам да поговоря нещо с вас!

- Да, аз минавам през гората, може да си поговорим - отвърна той и тръгнахме.

В първия момент ми се искаше дърветата да сведат клони и да закрийт лицето ми. Толкова се стеснявах.

- Е, сестра, казвайте, какво има? - запита той.

Трябваше да се говори и започнах:

- Моят баща беше търговец-бижутер във Върна. Преди няколко години при една сделка с Англия загуби. Води дела, но ... напразно. Всичко загубихме. Сега сме дошли в София при баба ми. Седем души сме на една заплата. Баща ми е отчаян и възрастен човек вече. Трудно живеем на една заплата. Често залагам неща в заложната къща с голяма лихва и после или успявам да ги възвърна, или пропадат. Сега съм заложила всичкото бижу на майка ми за 5000 лева и давам месечно по 500 лева лихва. Този месец не мога да внеса лихвата. Бихте ли ми заели 500 лева за известно време? Рискувам да загубя бижутото, да пропадне така, както пропаднаха и много други неща - на един дъх изказах всичко и спрях.

- Добре, сестра, ще Ви заема. Кога е падежът? - Думите му прозвучаха спокойно, тихо.

- Падежът на полицата е днес.

- Тогава къде да се срещнем в 5 ч. след обяд? Къде е заложната къща?

- Можем да се срещнем на площад „Св. Неделя“, пред часовника. Там наблизо е и заложната къща.

Вървахме през гората. Върховете на дърветата се преплитаха и образуваха зелен свод над пътеката. За момент се огледах. Стори ми се, че вървим по друг път - изведнаж така ми бе просветнало, такъв товар падна от раменете ми! Скоро стигнахме до трамвайната спирка. Брат Стоименов се качи на трамвая, а аз продължих пеша към игрището.

След обед помолих колежката да ме замести през последните два часа при децата, за да бъде навреме на уреченото място. Брат С. беше там. Отидохме заедно в заложната къща. Помолих за моята сметка.

Смутих се, като видях, че брат Стоименов започна да брои много пари.

- Лихвата е 500 лева - му прошепнах тихо.

- Защо ще плащаш грешни пари? Ще платим всичко сега, а ти ще ми ги върнеш, когато можеш и по колкото можеш.

Така той даде 5 500 лева и вземеш иялото заложено златно бижу на майка ми.

Това ме смая. Такъв жест! И то от непознат човек ...Чудно! ... Невероятно! Не можех да намеря думи да му се отблагодаря. Дълго настоявах предметите да останат у него, докато му издължа сумата. Едва го склоних да ги вземе. Всеки месец му носех известна част от сумата, докато изплатих всичко и занесох у дома на майка ми златните й спомени от татко.

Така по Божий път се уреди този въпрос.

А ето най-интересното от случилото се.

Два дни след благополучното уреждане на въпроса, група, начело с Учителя, тръгваше за Рила. През цялата нощ лампите пред салона светеха. До късно кръстосваха братя и сестри, стягаха денкове и палатки, мереха и сортираха багажа. Групата, която тръгваше с Учителя, винаги биваше най-голяма.

В зори, към 3 часа, целият Изгрев беше на крак. Едни тръгваха, други изпращаха. Учителя загаси лампата на горницата и цял сияещ, в светли дрехи, с бяла панамена шапка и с бастун в ръка слезе по стълбите и се спря на площадката пред салона.

Всички тържествено запяхме „Братство, единство ...”

С радостен трепет изпращачите един по един му целувахме ръка. Дойде и моят ред.

- Уреди ли се въпросът? - прошепна ми засмян Учителя.

- Да, Учителю, много Ви благодаря!

Поех десницата му с двете си ръце и с гореща благодарност я целунах.

Това остана незабелязано от никого.

Но аз разбрах, че този, който говореше за звездите на небето, мислеше същевременно и за душите на земята.

ТОЙ РАБОТЕШЕ И ПРЕЗ НОЩТА

Зимна нощ.

Студът свободно нахлуваше през процеците в дървените стени на стаичката. Печката не гореше. От студ не заспивах. Кога-

то стрелките на часовника показваха 2 ч. след полунощ, реших да отида в салона на топло. Това правех често, когато преспивах на Изгрева срещу беседа.

За няколко минути се приготвих и тръгнах. На пръсти преминах преметената пред салона площадка и влязох вътре. Разпалената печка ме посрещна радушно и аз седнах съвсем близо до нея. Стоплих се, поотпуснах се и започнах да си мисля. Винаги, когато идвам насам нощем, всички лампи на полилея на Учителя светят. На светло ли спи, или? ...

В този момент нещо тропна горе в стаята му, която беше точно над салона.

„На каква силна синя светлина спи! Защо ли не си оставя само нощната лампа?" - продължавах да разсъждавам аз.

В този момент повторно, по съвсем същия начин, горе в стаята на Учителя се тропна.

„Навярно е станал да слага дърва в печката", продължавах да разсъждавам. Но ето че, за голямо мое учудване, за трети път се тропна по съвсем същия начин, както предишните два пъти.

Стреснах се, престанах да мисля и се огледах наоколо.

Салонът беше тъмен, проблясваха само светлинки от горящата печка. От време на време се чуваха леки стъпки и едва чуто прелистване на книга

Разбрах, че не случайно светеха десетиях крушки на полилея му. Учителя работеше и през нощта.

АНГЕЛСКИЯТ ХОР

Една бяла нощ през февруари.

Като всякога срещу беседа, бях още от вечерта на Изгрева. Северният вятър хлопаше по стъклата на дървената къщичка. Когато студът съвсем се усили, скочих от леглото, облякох се за секунди и излязох. Снегът скърцаше под стъпките ми. Извих по пътеката зад Недкови и чух, че в салона се пее. Помислих, че съм закъсняла и ускорих крачките си. Сред скърцащата белота и повея на вятъра звучеше чуден хор!

Но ето че салонът беше празен и тъмен. Горе, в стаята на Учителя беше светло и около балкона му се носеше чудна музика.

Прекрасна песен от нежни ангелски гласове ... неописуема хармония от стотици гласове ...

Слушах в захлас няколко минути, без покана и без позволение. Ангелски хор около стаята на Учителя! Каква нощ!

Влязох в салона и седнах до печката. Оттук не чувах нищо, но в съзнанието ми продължи да звучи ангелският хор около балкона на Учителя.

Минаха години.

Летувах на Рилските езера. Един следобед отидох на разходка към вътрешния Близнак. Около това езеро имаше чудна тишина и тайнственост. Седнах на една скала точно срещу „Олтаря“ - най-вътрешната страна на езерото. Там, около снежната преспа, вкаменели „духове“ мълчаливо се молеха. Те се оглеждаха в бистрите езерни води и търпеливо чакаха деня на своето ново раждане. Лек вятрец нежно галеше водната повърхност и малки къдрави вълни миеха брега с песни и благодарност.

Сред тази тайнствена и величествена тишина човек вижда себе си само като душа и неволно започва да благодари на Всевишния. Душата слуша гласа на безмълвието и в размишление лети между земята и небето.

И през тези свещени минути, там горе, пред „Олтаря“, където белотата на снега и твърдостта на скалите бяха в непрекъсната молитва, отново прозвучаха ангелските гласове на същия хор, който бях чула през онай нощ около балкона на Учителя!

Изправих се. Слушах и благодарях за благоволенieto на Небето да повдигне мъничко пред мен края на завесата към невидимия свят.

Там, край това езеро, Близнака, за втори път чух ангелския хор ...и никога вече.

ЧУДНО КАТО СЪН

Към един часа след полунощ превъртах ключа на дървената стаичка и тръгнах по пътеката към салона. След няколко минути синята светлина от стаята на Учителя ясно открояваше приметените от вечерта снежни пътеки около салона. Както през много други нощи, влязох тихичко и седнах край горящата печка. Имаше

време до беседата и аз бих могла да подремя малко. Червени пламъчета изскачаха от дупчиците на вратата на печката. Те пръскаха игриви светлилки по столовете в тъмния салон и като невидими същества тайнствено говореха в нощта.

Беше ми топло и приятно, но след няколко минути, а може би и час, не знаей точно, стана и чудно. Вратата на салона се отвори и Учителя, с цигулка в ръка, премина между двата реда столове и се качи на подиума. Той запали лампата, седна пред пианото и настрои цигулката си. Стреснах се при мисълта, че ще ме види и мигновено клекнах зад печката.

Той започна да свири на цигулката. Свиреше чудно, прекрасно, неземно. Всеки тон звучеше живо, сочно, магически. Гледах, слушах и не вярвах на ушите си. Извадих една топлийка от ревера си и убодох пръста си. Заболя ме. Не сънувах: цялото това чудо беше реалност, чудна като сън! Накрая Учителя взе няколко акорда на пианото, затвори го, загаси светлината и излезе.

През това време, клекнала, обикалях около печката, за да не ме види. И за мое спокойствие, този, който виждаше от разстояние, се направи, че не ме вижда.

Когато вратата се затвори и останах сама, седнах отново на стола. Чудните тонове на неговата цигулка продължаваха да звучат и да вълнуват душата ми. Не задряхах до сутринта.

На беседата Учителя дойде с цигулка в ръка и ни говори за музиката, за магията на тоновете, за техните цветове. Учителя говори и свири тази сутрин прекрасно, но онова, което чух и видях през нощта, остана в съзнанието ми, чудно като сън!

ХРАНЕНОТО Е МАТЕМАТИЧЕСКА ЗАДАЧА

Храната на Учителя беше растителна, прясна, семпла. Той обядваше в братския стол, а закусваше и вечеряше в стаята си. В разстояние на 25-30 години имах възможност да наблюдавам, как той, предимно сам, приготвяваше своята закуска и вечеря - супа от „картошки“, както ги наричаше, чай или плодове. Хранеше се бавно, с разположение.

Един ден бързах към Изгрева да покажа на Учителя моята нова книга „Игри с песни за деца“. Наближаваше залез слънце и той ме

прие горе, в своята стая, където белеше картофи. Разказах му подробности по отпечатването на книгата. Той се радваше на успеха ми.

На вратата се почука. Една сестра му подаде чиния с крем карамел. Разтревожена му говореше нещо. Учителя отговаряше тихо, а тя молеше настоятелно.

След като жената си отиде, Учителя постави крем карамела на етажерката и продължи да бели картофи. Хвърлих апетитен поглед към него и другите питателни яденета на етажерката и запитах:

- Учителю, защо не си вечеряте с крем карамела? Той е тъй хубав!

- Виж да ти кажа. Тази сестра иска да ѝ услужа нещо. Ако ям от крема, аз се свързвам и задължавам, а тя в случая не е права. Всяка храна предава както своята енергия, така и своите връзки. Не всяка приятна храна е полезна. Храненето е важен процес, при който трябва много да се внимава. Ти обичаш ли крем карамел? - весело ме попита той. И като отрязва едно голямо парче, поля го обилно със сироп и ми го подаде.

Малко засрамена, благодарих и го изяхох с удоволствие. А Учителя вечеря от картофената супа, която сам си бе приготвил.

- Подбирай чиста и прясна храна - продължи той наставленията си за храненето. - Пий вода от чист извор, меси хляб от прясно жито и приемай узрели и пресни плодове само от добри хора. Храненето трансформира състоянието на човека в положителни или отрицателни енергии. Дай от храната си на гладния, и ти ще се наситиш дори с малко от нея. Храненето е математическа задача, която трябва правилно да бъде решена. Ако един човек разрешава правилно въпроса за своята храна и своя сън, това показва, че той е достигнал до известна хармония между своите чувства и мисли. Щом е постигнал това, той е готов да разрешава всички останали въпроси. Свежест и бодрост са нужни на човешката мисъл. А един от важните фактори за мисълта е храненето.

Така ми говори Учителя в онази далечна вечер, когато вечеряхме заедно.

Спомням си, веднъж занесох на Учителя хубави праскови.

- Учителю, Слънцето Ви изпраща своите поздравя.

Той се усмихна, благодари и погледна плодовете. Те бяха толкова красиви, че всички се загледаха в тях. Той подаде една праскова на сестрата, която стоеше най-близко до него, след това подаде втората на един брат, третата на следния и т.н. Раздаде всички праскови и за себе си задържа само една. Тогава ме погледна, усмихна се и каза:

- Сега за мен остава най-много и най-хубавото.

Спомних си думите му: нахрани гладния и малкото, което ти остане, ще бъде предостатъчно да те насити.

Учителя винаги прилагаше онова, на което ни учеше и всякога, във всичко беше внимателен и последователен.

УЧИТЕЛЯ ПРАВЕШЕ ЛИ ЧУДЕСА?

Слънчев летен ден. Цветята пред салона бяха приятен фон на белите маси. През лятото обедите се сервираха в градината. В делничните дни братският стол се посещаваше по-малко и човек можеше да седне на средната маса, където сядаше Учителя.

Именно в такъв един ден седнах на средната маса, точно срещу Учителя. Дежурните сестри сервираха супата и всички мълчаливо ядохме. Това бе един рядък случай за мен. Гледах Учителя как се храни и си мислех: „Яде като всеки един от нас, но не е обикновен човек. Може би знае да прави чудеса, ако пожелае.“ И в съзнанието ми изплува легендата за Христа и жената, чиито яйца се боядисали червени в престилката и, и нахранването на 5 000 души с 5 хляба и 2 риби, и т.н.

Няколко минути след това Учителя ми подаде своята чиния, в която бе останало малко супа. Поех я и, слава Богу, съобразих бързо, че трябва да довърша супата. Сестрите наоколо ме погледнаха завистливо. Докато ядох супата от неговата чиния, в устата ми попадна и едно мъничко топче. Задържах топчето между зъбите и после, незабелязано от никого, го извадих и скрих в носната си кърпичка. След супата ни се сервира ядене и десерт. След това пяхме и разговаряхме, както обикновено.

Когато обедът завърши, Учителя се качи в стаята си, а всички се разпръснахме по своята работа. Вървейки надолу по пътя към града, огледах се да видя дали няма никой наблизко и отворих кърпич-

ката: топчето бе кафеникаво и голямо колкото лешник. Не можах да разбера какво бе точно, но в къщи го завих в парче чиста бяла хартия и го скътах в тайното си чекмедже. От време на време отключвах чекмеджето и радостно гледах малкото кафяво топче. Оказа се, че то бе от супената чиния на Учителя. Имах го като талисман.

Един ден останах неприятно изненадана, когато отключих чекмеджето и видях бялата хартия празна. Никой нямаше ключ от тайното ми чекмедже. Как бе възможно топчето да изчезне?!

Веднъж говорех с Учителя в приемната му. Случайно погледът ми падна върху едно малко кафеникаво топче върху масата му. Погледнах Учителя. И той ме погледна. Мислено го попитах: „Това същото топче ли е?“

Няколко минути минаха в мълчание. След малко, с мек глас той ми каза:

- Всяко време носи и своите чудеса. Не ти са нужни сега чудесата. Ти се научи да живееш правилно. Да съществуващ е едно, а да живееш съзнателно е друго. Новото учение, което ви нося, се заключава в преустройството на сегашната човешка форма и на нейните удове: лице, нос, уши, чело, устни и т.н.

Дни наред мислих върху тези думи на Учителя.

КОГАТО ПРИЕМАШ УСЛУГА, ВНИМАВАЙ!

Учителя и цялото братство летуваха край Рилските езера на палатки. Този път успях да се откъсна за десетина дни от детското игрище. Без много приготвления, качих се с раницата на камиона с провизии и се озовах в лагера. Всички ме посрещнаха с радост.

Сестра К. мило ме попита дали имам палатка и като разбра, че нямам, ми каза:

- Аз съм сама в моята палатка. Тя е доста голяма и двете ще се чувстваме удобно в нея. Заповядай!

Тя ми приготви меко, топло легло и се грижеше за мене като майка. Всяка вечер пиехме ароматичния чай от мащерка. Накратко, чувствах се добре при нея и единствената ми грижа, която ми оставаше, бе да дишам чистия въздух и да събирам сили за през цялата година.

Сутрин се изкачвахме на върха. Слушахме словото на Учителя. Посрещахме чудни изгреви, красиви като небесни сказания, играехме паневритмия, пеехме и ходехме по върховете. Вечер, край лагерия огън, с Учителя бе неизказано красиво. За града и грижите престанах да мисля. На такава височина човек се откъсва напълно от всекидневието и си почива. Учителя знаеше къде да ни води.

Но с мен започна да става нещо странно. След два-три дни ме застыга една мъка. Без болка, без причина започнах да се чувствам много нещастна. Тази мъка постепенно се изрази в желание да се хвърля от някоя скала. Налегна ме безсмислие и апатия към всичко. Започнах да избягвам другите. Плачех непрекъснато насаме и избиха скалата, от която да се хвърля. След няколко дни вече напълно бях решила да сторя това. Изчаках момента и само една мисъл ме спираше: Какво ще кажат хората? ... И още едно петно за братството. Ще пишат вестниците ... Тази мисъл ме спираше.

Беше на осмия ден. Като слизахме от върха след беседа, Учителя, минавайки край мен, някак си по-особено ме погледна. Не ми каза нищо.

След обяд дълго плаках зад една канара край езерото и намирах да отида при Учителя. И тъй, както бях с подути от плач очи и още неизсъхнали сълзи, минах по брега на езерото и стигнах до палатката на Учителя. Той разговаряше с една сестра, а един брат чакаше реда си по-настрана. Скрита, застанах да чакам и аз. Сълзите ми се ронеха безспирно. Езерните води блестяха в позлата. Пъстърви подскачаха над водата и със силен плясък се гмуркаха отново във весела игра. А аз плачех и чаках.

Дойде и моят ред. Целунах ръка на Учителя и, задавена от сълзи, едвам му продумах:

- Учителю, искам да умра, да се хвърля от някоя скала. - Сълзите съвсем ме задавиха и млъкнах.

- Защо? ... Не плачи! - кротко ми каза той.

Като видя, че се стеснявам да не ме виждат другите, че плача така горчиво, каза ми:

- Ела, седни тук.

Посочи ми едно столче в палатката. Сам той седна пред масичката вътре и започна да чете мълчаливо от Библията.

Той четеше, а аз плачех.

Не зная колко време продължи това. По едно време сълзите ми престанаха. В мен се проясни и като през чист прозорец погледнах Учителя. Той продължаваше да чете. Аз стоях успокоена в тишината на неговата палатака. Когато престана да чете, погледна ме и рече:

- Слушай какво ще ти кажа: Когато приемаш услуга, внимавай! Сестрата, в чиято палатка пребиваваш, е имала дъщеря. Тя се е самоубила. Нейната мъка и страдание са преминали в тебе. Тя те е обсебила и затова страдаш. Иди си с мир! Тя повече няма да те безпокои - каза той и затвори Библията.

Какво точно чете, не зная, но почувствах лекота и - ни помен от мъката и желанието да се хвърлям от скалата.

На сестра К. не казах нищо. Тя забеляза, че последните два дни пак бях весела и радостна, и се радваше с мен.

През тези последни два дни бързах да наваксам за изгубените осем. Черпех с пълни шепи от рилската благодат и славех Бога.

КОГАТО СЛЪНЦЕТО СЪБУЖДА ДЕНЯ ...

От 22 март до 22 септември, а понякога дори до започване на есенните дъждове, всяка сутрин преди изгрев слънце голямата поляна на Изгрева се изпълваше с мъже и жени. Всеки стоеше тихо, съсредоточено, с молитва и благодарност посрещаше първите лъчи на Слънцето. След това се подреждахме в няколко редици и правехме шестте ежедневни упражнения. Веднага след това музикантите със своите инструменти - цигулки, флейти и китари, заставаха в средата на полянката, а ние образувахме кръг около тях. Учителя идваше в центъра на кръга и под звуците на музиката, която той самият беше композирал, заедно с него всички играехме Паневритмия - упражнения, създадени пак от него.

Така през целия този период, всяка ранна утрин, в кръг около Учителя, всички ние - млади и стари, учени и прости, бедни и богати, мъже и жени - започвахме деня с плавни, хармонични движения под звуците на прекрасна музика.

Понякога хора от града идваха да гледат и често след упражненията отиваха при Учителя и задаваха въпроси.

Една сутрин, прекосявайки полянката на път за града, където ме очакваше моята ежедневна работа, видях, че Учителя бе пак заобиколен от група хора. Приближих се да послушам - имах все още 10-15 минути време. Двама граждани, явно идващи за първи път на Изгрева и любопитни да разберат какво става тук, задаваха въпроси на Учителя.

Единият попита:

Каква е целта на тези упражнения и защо ги правите толкова рано сутрин, в такова неудобно време?

- Тези упражнения - започна Учителя, - могат да дадат големи резултати. Ако всички българи биха играли всяка сутрин Паневритмия съзнателно, никакво зло не би могло да постигне държавата. Време е цялото човечество да промени своя начин на живот. Хиляди и хиляди години народите воюват помежду си и погледнете, докъде са достигнали! Ние сме пред прага на една нова култура на Любовта, която ще побратими народите и хората. Границите ще отпаднат и народите ще заживеят като братя. Сега говоря за онова, което ще стане!

- И кога ще стане това? - попита един от гражданите. - И как ще стане?

- В природата има само развитие, а време и пространство - това са човешки величини. Новото ще дойде, когато старото бъде надживяно. Първо ще дойде една метла, ще измете всичко старо. Богатите ще изпразнят касите си, ще се обедини трудът на работниците, ще се промени идеалът на хората и тогава ще дойде новата култура на Любовта и Братството между всички народи на Земята.

Ние играем Паневритмия, за да се свържем с невидимите помагачи от всички светове и по този начин да улесним пътя на българския народ. Всяко правителство трябва да върви ръка за ръка с народа. Новото ще дойде, но не е ли по-добре, ако дойде с по-малко страдания и с по-малко жертви?

Природата има неизчерпаем склад от сили, които са на разположение на всяко разумно същество. Сутрин природата дава най-щедро. След обяд някои други лъчи се примесват с тези на Слънцето и даже при някои случаи действат вредно.

Рекох, не се стремете да вършите велики работи. По-добре започнете с малките неща - започнете със служене на доброто!

Записах тези думи и затичах надолу по пътя към града, на работа.

Както Слънцето пробужда новия работен ден, тъй и Учителя пробуждаше душите ни със светлината на новата култура за Любав и Братство.

Тези мисли, изказани от Учителя, носят в моето тефтерче датата 15 юни 1938 година.

ЕДИН СВЕЩЕН ЧАС

Това се случи по времето на моето духовно детство - през 1938 г. Почуках на вратата на приемната. След доста дълго чакане Учителя ми отвори и без да каже дума, разбрах, че мога да вляза. Докато събувах обувките си в преддверието, той влезе в стаята, седна край масата и заговори:

- Животът е най-силния стремеж на човешката душа. Животът е целта, познанията - методът за постигането на тази цел, а Бог е средата, условията, от които могат да се черпят сили. Всяко живо същество има нужда от среда и условия, в които да расте и да се развива. Средата на човешката душа е Бог. Умът и сърцето са подготвителна среда, чрез която душата приема живота. Душата е потопена във Всемирното Божествено Съзнание. Първото необходимо нещо за човека е да се научи да обича Бога, и тази любов ще го свърже с Него и ще го направи щастлив. Не търсете отговорности за нещата, които се случват в света, а се поучавайте и придобивайте знания. Не е достатъчно да знаете за новия живот, необходимо е да го живеете. И ако човек реши за една година да възприема и праща положителни мисли, той ще може да върши чудеса. Направете опит само за една година да калявате волята си: винаги, когато ви нападат лоши мисли, заместете ги с положителни. Не ще има препятствие, което да устои на вашата воля.

За да може да расте и да се развива правилно, душата има нужда от вътрешна, духовна храна, която ѝ се дава само чрез молитва. Благодарството на човешката душа зависи от неговите мисли за

Бога. Мислеше за Бога като за есенция, която протича през вас. Извън Бога нищо не съществува.

Няма по-велико нещо в човешкия живот от молитвата. Тя е общение с Бога, с Първопричината. Чрез молитвата ставаме инструменти за по-висши сили, които поддържат целия човешки род. Ароматът на цветята е тяхната молитва. И когато се молите, оставете настрана личните си работи и интереси и мислете само за Бога. Ако искате молитвата ви да бъде приета, тя трябва да бъде отправена изключително само към Бога.

Докато Учителя говореше така, лицето му светеше, а гласът му се лееше като жива вода. Никога не бях почувствала силата на неговото Слово така, както в онези минути. В стаята се носеше уханье на цветя и се чувстваше странно присъствие. Слушах съзатаен дъх и записвах без да зная какво и защо записвам.

Учителя постави на масата едно кожено куфарче, разтвори го и започна да ми показва уредите и чертежите на своите френологически изследвания на българския народ през 1900 година. По начина, по който разгръщаше и оправяше всеки чертеж и ми разказваше как е ходил от град на град, разбрах, че тази работа му беше много скъпа.

- Учителю, защо не популяризирате това свое дело? Това са толкова ценни данни!

- Аз изпълних задачата си към българския народ. Едно трябва да се знае: всяка идея, колкото и малка или велика да е тя, има определено време за своето развитие. За да се популяризира една теория, трябва да има хора, готови да я приложат. Хората са още деца. Няма още кой да слуша и като слуша, да разбира. Не бива да се бърза. Нищо не се губи. Всичко чака своето време. Хората ще огладнеят и ще потърсят духовна храна. Ще дойде време, когато човечеството ще потърси Словото и тогава неразбраното ще стане разбрано. Всяка теория чака своето време. За Бога няма време и пространство, има само непреривна Живот-реалност, която съгражда и възлиза.

Почувствах, че сам Бог говореше през устата на Учителя в този свещен час за онези, които имат уши да слушат.

Когато престана да говори, за миг Учителя затвори очите си. След това стана и погледите ни се срещнаха. Никой не произнесе нито дума. Целунах му ръка и с благоговение излязох.

Сложих бележника си в чантата и тръгнах към града с чувството, че идвам от някакъв друг свят.

„ЗА БОГА ТАКА СЕ РАБОТИ!"

Една сутрин, малко закъсняла, подтичвах по шосето към Изгрева. Музиката на Паневритмията вече се разнасяше откъм гората. Забързана, минах покрай салона и отдалече търсех с очи да намеря някой играещ без партньор, за да се включа в кръга. Но погледът ми попадна върху Учителя, който този път не играеше, а застанал настрана, наблюдаваше играещите братя и сестри. Поздравих го, за момент спрях до него и смутена заради закъснението си, му казах :

- Каква прекрасна музика и какви красиви движения сте ни дали, Учителю!

А той ме запита:

- Харесват ли ти упражненията ?
- Много са хубави, Учителю!
- Да, но не всички **ГИ** играят добре - рече Той.
- Наистина, Учителю, всеки играе както **ГИ** знае. Може би ще трябва движенията да се опишат - отвърнах аз.
- Ти можеш ли да свършиш тази работа ?

Сякаш очаквах този въпрос и казах : „Ще опитам, Учителю." А сърцето ми заби силно. Неопишуема радост и вдъхновение ме обвземах, щях да литна.

Стоях мълчалива до Него, но вече горях от нетърпение и ентусиазъм. Мислех си дори, че е било определено да закъснея, да мина покрай Учителя и той да ми възложи да опиша Паневритмията.

Без да споделям с никого за случилото се, реших да се захвана да описвам движенията. Всеки път, когато Учителя играеше в центъра на кръга, сядах прикрита в някой храст, наблюдавах и записвах движенията, които Той правеше. Намерила си бях добър наблюдателен пункт, откъдето виждах добре Учителя, без да привличам вниманието на другите.

След това ги обработих, написах ги на пишуща машина и ги занесох на Учителя. По израза на лицето му разбах, че е доволен. Пое ги в ръце, разлисти ги и после каза :

- Иди при брат Боян Боев, проверете движенията заедно с музиката.

Срещнах се с брат Боев и заедно започнахме да проверяваме описанията на движенията. Събирахме се неколkokратно: един брат свиреше на цигулка музиката на всяко движение; ние ги изпълнявахме и правехме известни уточнения и поправки. Като завършихме редакцията окончателно, брат Боев каза, че ще ги даде за препис и ще ги предаде на Учителя.

Минаха няколко месеца, близо година. Една надвечер минавах край салона. От приемната на Учителя излизаха посетители и той ги съпровождаше. Поздравих го, Той приближи към мене и забелязах, че държи една светлосиня книга, голям формат. Приближи до мене, подаде ми книгата и каза :

„За Бога така се работи!" и наблегна върху думата „така".

Беше току-що излязлата от печат „Паневритмия" с описанията на движенията и музиката към тях.'

Изпитах неопишуема радост. Пространството около Учителя бе наситено с една особена светлина. Преживях думите „За Бога така се работи" като едно благословение от него. Никога до този момент не бях изпитвала подобно усещане на радост и благодарност за това благословение. Благодарих на Учителя, отдалечих се и не преставах вътрешно да си повтарям : „За Бога така се работи!"

От моя гледна точка, не бях свършила голяма работа, но разбрах един основен закон: За Бога даром се работи и даром се получава. От този момент нататък много неща в моя сложен и труден живот по онова време, започнаха да се оправят. Оценката, която получих от Учителя, освен благословение стана ръководна светлина за целия ми живот.

¹ Става въпрос за изданието на Паневритмията от 1938 година.

ЕЛЕГАНТНАТА МАСИЧКА

Вървах по шосето към Изгрева. Снегът скърцаше под обувките ми, но не чувствах студ. С радост носех масичката през рамо, а двете стъкла крепех с ръце. Шосето беше безлюдно - късна вечер. Само Луната усмихната ме гледаше през върховете на високите елхи и борове, и сякаш споделяше радостта ми.

Носех масичка за Учителя - модерна, елегантна масичка. Смятах, че ще му бъде по-удобно да се храни на нея. А под неговата масичка винаги имаше кесии с плодове и бях забелязала, че седи неудобно пред нея. И като събрах достатъчно пари да си поръчам едно писалище, поръчах и масичка за него, лъскава и елегантна.

Като стигнах Изгрева, скрих се в лещака точно срещу салона; страхувах се да не ме види някой. Горе стаята на Учителя светеше, а също и лампата на стълбата. Събрах целия си кураж, тичешком прекосих двора и нагоре по стълбите, почуках на вратата му. Учителя я откряна и погледна.

- Извинете, Учителю, че толкова късно Ви безпокоя. Нося Ви една масичка.

Усмихнат, Учителя отвори цялата врата и ме покани в антрето. Там нагласих двете стъкла и показах, как може да се вози масичката. Радвах се, че ще го зарадвам и му обясних как ще му бъде по-удобно да се храни на нея, вместо на неговата.

Учителя спокойно прие моята радост и нежно ми каза:

- Благодаря ти много за подаръка. Тази масичка наистина е много хубава и ще бъде най-добре да се сервира на гостите с нея. И за болни тя е също много удобна.

Не си спомням другите подробности, но двамата с Учителя свалихме масичката долу, в стаята за гости. Поставихме я зад един параван.

- Тук ще стои, на почетно място, за гости - каза той.

Аз останах неприятно изненадана и си казах на ума: „Ако знаех, че Учителя няма да се храни на нея, щях да я задържа за себе си“. Но не казах нищо и излязохме от приемната. Извиних се още веднъж, че го безпокоих в такъв късен час, но не желях да ме види никой. Целунах му ръка и си тръгнах.

Веднъж Учителя ме почерпи с плодове на същата масичка. Чух и други да казват, че Учителя ги черпел на една много елегантна масичка.

Минаха години. Учителя премина отвъд. Съветът на братството избра брат М.И. да се грижи за притежанията на Учителя и братското имущество. Той беше много честен и грижлив човек. Бях близка със семейството му и случваше се да ме поканят някога, да му помогна в проветряването и чистенето на вещите.

Веднъж, когато бършихме прах в приемната и аз самата чистех елегантната масичка, мисълта „Ако знаех, че Учителя не ще се храни на нея, щях да я задържа за себе си“ отново мина през ума ми.

След няколко минути брат М.И. каза:

- Вземи тази масичка и се храни на нея.

Смутена му обясних, че аз съм я подарила на Учителя.

- Нищо, вземи си масичката, - настояваше необичайно брат М.И.

Той не разрешаваше никому дори да се допре до вещите на Учителя.

- Вземи я! Тази вечер ще я занеса в къщи и ти ще си я вземеш оттам - продължи той да настоява и аз почувствах, сякаш сам Учителя ми говореше чрез устата му.

Без повече обяснения брат М.И. занесе масичката в дома си и една вечер аз я прибрах оттам.

Същата тази масичка е сега в моята стая. Над нея стои портретът на Учителя и ми говори за възможностите на мисълта на един Учител.

Аз разбирам, че и след своето заминаване от Земята, нашият Учител продължава да ни чува и да ни предава своите мисли. От нас се иска да се научим да чуваме и да прилагаме.

УЧИТЕЛЯ ЛЕКУВАШЕ ПО ЧУДЕН НАЧИН

Разказвах за множество случаи, при които Учителя бе излекувал разни лица. Един брат, Сл.П., бил болен от тропическа малария. Учителя, като научил това, му изпратил чаша вода и той, след като я изпил на малки глътки, оздравял.

Една сестра ми разправи следния случай. Нейната приятелка, също ученичка на Учителя, сериозно се разболяла. Изпратила я на Изгрева да попита Учителя какво да стори, за да оздравее. „Кажи и да вярва в доброто." Тя почакала още малко, да чуе нещо по-реално. Тогава Учителя добавил: „Реални са само фактите", и влязъл в градината.

Тя се завърнала при болната и й предала думите на Учителя. Но чудното било, че докато тя още разговаряла с Учителя, болната и приятелка вече почувствала подобрение. Един ден по-късно била вече съвсем добре и лично отишла да благодари на Учителя.

Подобни случаи са добре известни и се разказват от мнозина, но аз съм от онези, които предпочитат лично видените факти.

Учителя ме бе научил да се сприятелявам с вятъра и студа, и малките ми постижения в това отношение ме предпазваха от простуда. Все пак случваше се от време на време да се разболявам. Веднъж имах остро заболяване на сливиците. Вместо да отида при лекар, отидох на Изгрева и се разхождах пред салона, очаквайки завръщането на Учителя. Той дойде откъм поляната. Отидох при него и му казах защо съм дошла. Той се спря, погледна ме и каза:

- Ще ти мине. Пий топла вода и си масажирай врата. Когато излизаш, носи шалче. Това е всичко.

Благодарих му и тръгнах обратно за града. Още по пътя се почувствах по-добре. Вечерта изпих няколко чаши топла вода, масажирах малко врата си и на сутринта бях съвсем здрава.

Този факт, излекуването на острата ми ангина само за една вечер, учуди моето семейство, което беше почнало да настоява за лекар.

Учителя лекуваше по чуден начин.

БИБЛИЯТА

Учителя винаги идваше в салона на беседа с Библия в ръка. И като начало, прочиташе една глава или един стих от Библията. В една от беседите си ни зададе за задача, да проучим Библията - Стария и Новия Завет.

Знаех, че не иска от нас това случайно, че навярно има дълбока причина, но лично за мен бе твърде трудно да чета тази книга, към

която нямах интерес и не я разбирах. Някои от разказаните там истории ми се виждаха много обикновени. Няколко пъти започвах да я чета и след няколко страници я оставях ... след време отново я почвах и отново я оставях. Знаех, че една от първите издадени книги на Учителя - „Заветът на цветните лъчи на светлината“ - съдържа стихове от Стария и Новия Завет. Бях чувала по-стари ученици да казват, че това е свещена книга и че тя съдържа ключовете към живота. Всичко това ме караше да мисля за Библията.

Веднъж, когато говорех с Учителя, се осмелих да му кажа:

- Учителю, иска ми се да прочета Библията, но никак не ми е интересна, дори ...

Той ме прекъсна, за да не произнесе някоя отрицателна мисъл:

- Слушай! Всеки ученик трябва цялостно да проучи живота, както и живота на отделното човешко същество. Като четеш Библията, ти ще проучиш характера на всяко лице, описано там. Например коя е характерната черта на Авраама? Неговото послушание. Той оставил баща си и майка си и отишъл в Египет да се учи. Необходимо е да четеш съзнателно и да се мъчиш да разбираш. За да изпълни известна задача, понякога човек трябва да си постави по-близка цел.

Мина време. Не си спомням колко пъти се опитвах да чета Библията и все я изоставях. Веднъж ми дойде идеята да проуча Библията и да я предам в приказки за децата. Сега вече имах импулс и при новолуние започнах отново да се занимавам с тази свещена книга. Почнах да я чета по-внимателно, защото имах една идея, една по-близка цел.

Понякога - но не твърде често, за което сега съжалявам - се обръщах към Учителя за някои обяснения.

- Вниквай във вътрешния смисъл на всяка от книгите. Първата книга е Битие - начало на нещата; втората - Изход - излизане; третата - Левит - ръководна книга за този, който е започнал да ходи; Четвъртата - Числата - изчисление за колко време човек може да проходи самостоятелно; Второзаконие - има ли закон, нужно е приложение. След това идва книгата Исус Навин - един от героите, учил при Мойсея; Съдии - в проявяването на съдиите има нещо дълбоко. Книгата Рут говори за влиянието на жената в света. След това идва Книга на царете - еврейският народ започнал

да се управлява от царе, между които най-забележителни са Давид и Соломон. Във времето на Соломона културата стигна до своя разцвет. Той беше мъдър, но се оплете в сърцето на жената. Соломоновци продължават да съществуват по Земята и този въпрос, за жената, още не е разрешен. Адам, за когото е писано в „Битието“, създаден по подобие и образ Божий, също не може да издържи изпита си по този въпрос - жената. Книгите на пророците носят друга култура на човечеството. Те обръщат вниманието му към бъдещия живот, към новата култура на света.

Който чете съзнателно Библията, ще дойде до заключение, че животът в миналото, описан в тази книга, е живот и на отделния човек. Всеки минава през Битие, Изход, Левит, и т.н. Мъдрият, новият човек трябва да скъса с миналото и да придобие нов начин на живот.

При друг случай Учителя ми даде следните обяснения:

- Адам и Ева не са отделни личности, те са цели поколения. За да придобие човек едно благо, той трябва да работи над себе си и да има придобивки. Адам преждевременно искаше да има другарка. Прибързаха и първите човеци, прибързаха и вторите. В лицето на Мойсея евреите направили същата погрешка. Той имаше знания, но прибърза да ги приложи за свободата на еврейския народ. Опитва се да го освободи по неправилен начин, но не успя. След като уби един египтянин, той се уплаши, избяга в пустинята и прекара там цели 40 години. Кога Мойсей изгуби красноречието си и стана гънлив? Когато уби египтянина. Мойсей беше адепт, член на Бялото Братство и не му беше позволено да върши убийство. Бог изпрати с него брат му Аарон, да му помага да изпълни мисията си. Мойсей освободи евреите, но сам не можа да влезе в Ханаанската земя.

При друг разговор върху Библията Учителя каза:

- Всеки псалом съдържа условията и изживяванията на Давид. Извади характерното от всеки псалом. Има важни псалми, които крият в себе си сила и светлина. Когато четеш пророците - Исая, Йеремиа, Йезекиил - също сравнявай характерите им и условията, при които са работили. Не чети бързо, но чети и препрочитай внимателно. Много закони са дадени в Библията и много светлина ще придобиеш като я четеш. Във всяка книга ще откриеш проявите на един закон - светлина по пътя на човечеството.

С тези обяснения Учителя ме накара да чета с интерес и внимание Библията. Стария Завет прочетох четири пъти, взимах си бележки и го предадох в 33 приказки. Когато дойдох до Новия Завет, реших да прегледам и някои допълнителни книги по въпроса. Между другите, прочетох и „Животът на Христа“ от Чарлз Дикенс. Тази книга много ми хареса и реших, че аз не мога да прибавя нищо повече към неговото предаване на Новия Завет, и него прочетох без задачата да го преразказвам в приказки.

Благодарна съм на Учителя, че чрез неговата помощ можах поне малко да вникна в тайните на живота, дадени в Библията.

МОЕТО ПИАНО

Преди преселването ни от Варна в София, между многото неща продадохме и пианото. В столицата от време на време свирех на пианата на мои приятелки и лелеех надеждата, че един ден ще имам пак мое собствено.

Минаха години. Бях млада и работех с ентузиазъм. Издадох ръководство за детски учителки, брат ми и сестра ми завършиха училище, взеха хляба в ръцете си и аз можех да скътам пари за едно пиано. Това бе времето, когато изселваха евреите. Те масово продаваха своите вещи на безценица.

- Изплакано пиано не ти трябва да вземаш - ми каза Учителя.

Случи се така, че в една търговска къща лесно намерих хубаво пиано и първата ми мисъл беше да попитам Учителя, да го взема ли и къде да го поставя. Последният въпрос беше много важен, защото по това време самата аз живеях при една сестра, в една малка къщичка на Изгрева, а работех в центъра на града, в една опитна детска градина, където често идваха гости и изнасяхме показни лекции. Родителите ми пък живееха на другия край на града, а аз бях в преговори за наемане на една къща за цялото семейство, близо до детската градина, където работех. Ето защо се обърнах към Учителя. Той недвусмислено ми отговори:

- Рекох, занеси го при майка си.

- Но, Учителю, скоро ще наема една къща близо до училището, не е ли най-добре сега да го оставя временно там? - И започнах подробно да му обяснявам квартирното си положение.

- Рекох, занеси го в дома на майка си - повтори той тихо.
- Но, Учителю, искам да работя повече с музика при децата, не е ли по-добре да го поставя в училището? - продължавах да настоявам.

- При майка си го занеси - потрети той спокойно.
- При майка ми, но аз почти не стоя в къщи и кой ще свири там на него? - упорствах и му обяснявах аз, в своето невежество.
- Рекох, занеси го при майка си - за четвърти път ми каза той, все тъй благо.

- Много е далеко, Учителю, а аз искам да вложа повече музика в работата си с децата - настоявах на своето, без да си давам сметка, че напразно го питам, щом имам вече установено мнение по въпроса.

- Е, може и в училището - снизходително каза Учителя, без да повиши тон.

И спокойна, че съм питала Учителя и един вид с негово съгласие, пренесох пианото в училището.

Това беше през есента на 1942 година.

През годината водих идеално занятия с децата. Говорех им не само с думи, но и с акорди и мелодии. Пианото ми беше най-скъпото притежание и го считах за благословено и неприкосновено. И когато на следната година настанаха тревожни дни и чужди самолети запрелитаха над страната, аз занесох в училището при пианото си всички мои ценни неща: книги, ръкописи и дори един чифт нови, сини обувки. Въздушните тревоги зачестиха и бяха последвани от бомбардировки над града.

Сутринта на 10 януари 1944 г. се отбих в училището, въпреки че децата бяха във ваканция. Посвирих на пианото и още веднаж се възхитих от хубавия му тон. Дадох тревога. Станах, огледах спокойно стаята и бързо излязох. Мама беше болна и сама, и трябваше да бързам за къщи. Стигнах точно навреме - една или две минути преди започване на бомбардировката. Целеха центъра на града и бе наистина ужасно. Опожариха го. Вечерта - нова тревога и още по-тежка бомбардировка. Решихме и ние да се изселим временно в някое село. Прибрах и опаковах багажа, а брат ми и по-малката ми сестра отидоха да си вземат заплатите. Помолих ги да отидат до училището, да преместят пианото до вътрешната стена и да го

покрыят с големия килим. Вечерта брат ми и сестра ми се извиниха, че не са имали време да отидат до училището и да се погрижат за пианото. Бях много недоволна от невниманието им.

На следващата сутрин тръгнахме към гарата и се качихме на първия заминаващ влак. Там всички разказваха случки от последните две много тежки бомбардировки над града. Някой точно зад мене каза:

- И училището, онова до църквата „Св. Седмочисленици“, е в развалини.

Развълнувана, обърнах се към говорещия:

- Кое училище - гимназията ли?

- Не, не гимназията, а детската градина.

Почувствах, че побледнявам и с последна надежда отново запитах:

- Коя част от сградата е разрушена?

- Откъм петела - слънчевия часовник, като с огромен нож е отрязана наполовина - обясняваше мъжът. - И четирима мъже от противовъздушната отбрана намериха там смъртта си.

Изслушах всичко това и се обърнах към семейството си. Всички ме гледаха и очакваха да видят как ще понеса новината. Брат ми и сестра ми вечерта ходили до училището и видели всичко това, но нямали кураж да ми го съобщят.

В този момент влакът спря на гара Мездра. Местните жители ни посрещнаха с храна. Един мъж се изправи с табла в ръка пред нашия товарен вагон и когато аз почти щях да се разплача за разрушеното пиано, чу се детски плач зад мен и една женска ръка се пресегна зад мен към таблата и взе хляб и чаша мляко.

- Не сме яли два дни, затова плаче - обясняваше майката.

Вляво от мене много възрастна, слаба жена с трепереща ръка поднасяше чаша вода към изсъхналите си и попукани устни. А аз щях да плача за загубата на едно пиано! „Занапред ще стана образцова учителка на село, без пиано“, мина ми през ума. „Не условията правят човека, а човекът - условията!“

Със спокоен глас, смело попитах брат си, защо не ми е казал всичко това още вчера. Той ми обясни, че не е посмял да ми каже, че само капака на пианото видял, изхвърлен на двора.

Настанихме се в с. Търнава. Селяните бяха много мили и състрадателни. Още на третия ден започнах работа с децата.

Към края на януари се завърнах в София, за още багаж и за да видя Учителя, който, както научих, се бе евакуирал в с. Мърчаево, много близо до столицата.

Влакът спря на централната гара в 5.00 ч. след обед. Беше почти тъмно, когато стигнах до училището. Действително, видях капака на пианото, захвърлен на двора, а цялата половина на сградата - разрушена. На едно от стъпалата на стълбата, водеща към моята стая, видях разтворена книга. Вятърът отваряше и затваряше листата и. Взех я. Беше „Учителят за възпитанието“. Почудих се, как само тази книга бе останала незасегната от разрушението наоколо и я поставих в чантата си. Всички големи сгради около детската градина бяха в развалини. Гледката беше наистина покъртителна. Отидох горе, на Изгрева. Там нямаше никакви развалини, но бе тъмно, тихо, безлюдно.

Обиколих и влязох, където видях светлинка - у брат Иван. Преспях у тях, а на сутринта с неговата шейна с провизии потеглихме за Мърчаево, при Учителя.

През града беше тъжно, тъмно, страшно, но като минахме Княжево, кончето пое нагоре по шосето и снежинки започнаха да танцуват с чудна красота. Сърцето ми тупаше, че сякаш да видя Учителя.

Към обед, ето ни пред къщата на брат Темелко. Слязох от шейната и направо по стълбата - при Учителя. Един от първите му въпроси беше:

- Какво стана с пианото?

- Е, на парчета е, Учителю. Всичко е под тухлите.

Обясних как всичко е разрушено от детонацията на бомбата, паднала на двора, точно до стената на моята стая.

- Рекох, съберете му частите - пак кротко каза Учителя.

Погледнах го недоверчиво. Какво ли си мисли? Той няма представа какво е в града. За какви части ми говори!

- О, Учителю, ако Ви бях послушала навреме! Сега пианото нямаше да бъде разрушено.

Учителя нищо не възрази и вместо да потвърди моето непослушание, спокойно повтори: - Рекох, прибери му частите.

След една седмица се върнах обратно в село, но през февруари отново дойдох в София. И всеки път, когато отивах в Мърчаево да видя Учителя, той ме питаше дали съм събрала частите на пианото.

Обикалях училището, но пиано нямаше - само развалини.

Когато дойдох за трети път в София, през март, стоях повече дни и срещам по-често Учителя, и дори преспях веднаж в Мърчаево.

- Рекох, прибера частите на пианото - ми каза той неколкратно, все така спокойно.

Досрамя ме и реших да опитам да прибера каквото успея да намеря. Отидох до училището и, за мое учудване, намерих извадени от развалините клавиатурата и педалите на пианото. След два дни отидох отново и намерих и задната му част, с лирата и няколко дъски. Дело на отбраната. Наех кола, натоварихме всички намерени части и ги откарах у дома, както Учителя ми бе казал преди две години.

Преди да се върна в село, казах на Учителя за стореното. Той се зарадва, но не каза нищо.

Когато се завърнахме от евакуацията и нормалният живот на града се възстанови, един майстор сглоби и поправи пианото. То и сега е при мен, и на него свиря песните на Учителя.

Колко малко съм го познавала!

ТОЙ ВИЖДАШЕ И НАДАЛЕЧЕ

Скоро след революцията в Русия, през 1923 год., един ентусиазиран младеж беше успял през Германия да отиде в новата Съветска страна. През първите години той бил в контакт със семейството си, но скоро след това изведнъж престанал да пише.

Цели двадесет години неговите близки не знаеха нищо за него. Нито чрез хора, нито чрез легации можеха да разберат жив ли е поне.

Един ден срещнах по-възрастния му брат. Той бе твърде загрижен. Считаше, че брат му не е между живите.

- Николай, ще отида горе, на Изгрева и ще попитам Учителя за Васил. Може би все пак е жив!

Бяха изминали много години, откакто познавах Учителя и вярвах в неговите големи възможности. Беше ми чудно и непонятно, но фактите потвърждаваха силите му и при всяка трудност се обръщах към него. За мен той бе фар в бурното море на живота. Винаги Учителя намираше светли и обнадеждаващи думи. Знаех, че той и сега ще намери начин да смекчи болката на това семейство.

- Питай го - отвърна Николай, - но сега е 1943 г., а Васил замина за Съветския съюз през 1923 година! Цели двадесет години! Ако бе жив, щеше да пише. Мама е почти на смъртно легло от скръб по него, той бе любимото и дете ... Питай! - завърши той, опитвайки се да скрие от мен отронените съззи.

Следната вечер беше пред утринна беседа и аз отидох по-рано на Изгрева. Няколко души чакаха Учителя. Зачаках и аз. Когато дойде моят ред, аз го помолих да ми отдели няколко минути. Знаех, че той винаги вечеряше преди залез слънце и се почувствах неудобно, задето го задържам.

- Извинете ме, моля, но идвам по един важен въпрос.

- Влез!

Казах му накратко причината за моето посещение. Той ме изслуша много внимателно. После затвори очи. Аз седнах с благоговение на стола. След няколко минути той отвори очи и каза с тих, спокоен глас:

- Той е жив. Кажи на близките му, че ще се върне след две години, да не се безпокоят.

Преглътнах дъха си. Благодарих му и на следния ден казах невероятната истина на загриженото семейство. Майката, братът и двете сестри на Васил приеха малко резервирано това предсказание, но все пак слаба надежда поклъна в тях.

Две години по-късно, през 1945 г., Васил се завърна при своето семейство.

Възможностите на Учителя да вижда през разстояния бяха неограничени. Други мои съученици разправят многобройни лични преживявания, при някои от които той дори се е явявал през далечни разстояния, за да им даде напътствия в много тежки и опасни моменти в живота им.

И тъй, нашият Учител продължава да ни помага.

НОВИЯТ ЧОВЕК

По онова време пишех втората част на сборника си „Игри и песни за деца“. Имах желание да включа някои от упражненията или песните на Учителя, но се чувствах задължена за поискам позволенията му за това. И така, отидох на Изгрева. Пред приемната му имаше приятели. Дойде и моят ред.

- Учителю, ще разрешите ли да включа някои от упражненията Ви в моя сборник или на някои от песните Ви да сложа движения?

- Кога ще се печати книгата? - беше първият му въпрос.

- По всяка вероятност след един месец.

- Ще ти дам специални упражнения.

След тези думи той затвори очите си за няколко минути. Наблюдавах очудена: какво става? Мислеше ли Учителя или бе задрямал, уморен? Не можех да разбера, стоях, без да мърдам. След малко той ме погледна, стана от стола си и каза:

- Пиши!

И самият той започна да прави ритмични, плавни упражнения, като обясняваше:

- Всяко движение е привличане на сили. Ако движенията се извършват правилно, с необходимия ритъм, те ще развият много добродетели у децата. Това е за щедрост... Движенията ще привлекат известни Същества на светлината..., на любовта..., на милосърдието..., на вярата...

По този начин Учителя ми демонстрира девет упражнения и аз ги записах. След това поиска да ги изиграя и едновременно да чета написаното. Благодарих му, казвайки, че те са лесни и приятни.

- А какво име да сложа за техен автор: „Беинса Дуно" или само „Учителя"?

- Първо ги опитай с децата. Виж дали ще им харесат и как ще ги играят. Въпросът за авторството не е важен. Няма нужда да пишеш автор. Източникът е един. Ако хората достигат винаги този източник, ще пият чиста вода. Движения и ритъм - това е хармония на сили. Ритмични движения при акомпанимент на музика могат да извършат чудеса!

„Когато природата се подновява, птичките пеят.

В началото на всяка Божествена култура човеците пеят.

Когато светът се пресъздава, ангелите пеят.“

Това е от най-старата книга в света.

Всяка добродетел има своя линия на движение. Може да се проведат наблюдения, за да се види влиянието на различните движения за приемане и предаване на известни психически и физически енергии. Всички органи на човешкото тяло са свързани с психически процеси. Някои ключови формули, произнесени правилно и придружени от музика и движения, могат да имат огромно значение. Когато човек съзнателно движи ръцете и краката си, той привежда към дейност съответните мозъчни центрове, които привличат към себе си повече кръв и енергия, а енергията е сила! Но това е теория. Ти започни да правиш с децата тези девет упражнения.

На следната сутрин показах на децата упражненията. Те много ги харесаха и оттогава всяка сутрин започвахме нашите занимания с тези девет упражнения, които наричахме „Ведрина“. Имах две курсистки, и те правеха упражненията заедно с децата. За моя приятна изненада след няколко дни едната ми се похвали, че имала непрекъснати невралгични главоболия, но откакто прави тези упражнения, главата не я боли вече.

За успеха съобщих на Учителя. Той само се усмихна и каза:

- Новият човек ще се развива по пътя на ритъма и музиката. Едно движение може да съгражда или да руши. Нужни са знания и светлина.

След няколко месеца, когато беше публикувана Част втора на „Игри и песни за деца“, имаше един раздел: „Девет ритмични упражнения за най-малките“.

ПОСЛЕДНАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Ноември 1944 г. Бяхме се завърнали от евакуация. София бавно се възвръщаше към нормален живот. Нашето семейство не беше пряко засегнато от бомбардировките, но общото нещастие ми действаше потискащо и от работа отивах право у дома. На Изгрева също не ми се отиваше, защото знаех, че Учителя не всякога слиза в салона. Той често даваше беседа да чете брат Симеон.

Когато ми домиляваше да го видя (който е бил при Учителя, познава жаждата за ефирния полъх на ведрина, който се излъчваше от него), взимах плик с плодове и отивах на Изгрева. Изкачвах се по стълбите, почуквах тихо на вратата. Той отваряше и аз щастлива казвах:

- Учителю, Слънцето ви изпраща своята усмивка - и подавах плика с плодовете.

Неговата осанка и светлият му поглед веднага ме въодушевяваха. Целувах ръката му и ободрена слизах тичешком по стълбата - и обратно по шосето, два трамвая и у дома. Така минаваше времето: на работа, у дома и от време на време при Учителя за минутка-две.

- Е, ти всякога ли си много заета и все бързаш? - ме запита веднъж сериозно Учителя, когато бях пред вратата му, готова да полетя моментално обратно по стълбата.

- Не, не съм заета, Учителю, дори сега сме във ваканция. Кога бихте ме приели? - запитах малко сконфузена, като разбрах, че той иска да ми каже нещо и е недоволен от моето постоянно бързане.

- Ела утре в осем часа.

- Добре, Учителю, благодаря Ви!

Този път Учителя беше сериозен и замислен.

На следната суприн, точно в осем, почуках на вратата му. Отвори ми сестра Савка, а след нея се появи и Учителя в сивата си пелерина, със снежно бяло шалче на врата, с бяла шапка на главата.

- „Само Божията Любов“ - поздравих с вдигане на ръка и веднага добавих: - Учителю, да Ви запала ли печката в приемната, за да слезете на топло?

Но без да ми отговори, той леко заслиза по стълбата и аз го последвах.

Учителя отключи. Взехме от антрето дърва и борина и влязохме в приемната. Приклекнах до него с желание да му помогна.

- Ти, Милке, знаеш ли да палиш огън? - ме запита дружелюбно, като продължаваше да подрежда дръвцата.

- Не, Учителю, не умея да паля огън.

- Сега гледай, а друг път ти ще я палиш. **Научи се да палиш огън - той свети и грее** - каза Учителя и драсна кибритената клечка.

Той седна на стола си до масата, а аз на стол до прозореца.

Учител и ученик... Учителя ме гледаше, виждаше и знаеше знанието на тази среща, а аз гледах, не виждах и не знаех...

- Ти идваш ли на беседи? - поде разговора той.

Исках да намеря някакво извинение и почнах с това, че нямам настроение, чувствам се потисната от бомбардировките и не ми се ходи никъде. Всъщност причината бе, че Учителя по-рядко слизаше в салона.

- Бъди свободна, щом не ти се идва, не идвай. Но знай, че имаш един Изгрев. Изгревът да ти бъде като оазис за почивка. Когато се умориш в града, идвай на Изгрева. А помни, че на беседите присъстват светли Същества, от които можеш да имаш само полза - каза ми той бащински и продължи с чуден израз, който не бих могла да опиша с думи:

- Слушай да ти кажа. Като ученичка, постави си за мярка в живота най-високия идеал, но когато получаваш материални блага, мери с друга мярка. Ако искаш да бъдеш щастлива на Земята, всякога се стреми към най-малкото, бъди доволна от най-малкото и задържай за себе си най-малкото. Аз бях най-щастливия човек на Земята, защото в материалния свят всякога бях доволен от най-малкото, стремях се към най-малкото и задържах за себе си най-малкото. Какво ли не мина през ръцете ми - и пари, и злато, и земя, но аз всякога задържах за себе си най-малкото.

В стаята беше тихо и тайнствено, като през вечността. Огънят гореше и разпалилите съчки топлеха стаята. Въздухът беше наситен с Неговото Слово. Чувствах се потопена в Божествени излъчващи се струи, които действаха като балсам на душата. Нямам думи да изразя мекотата и виделината на тази атмосфера - неговата аура.

Времето отрони няколко минути в мълчание. Чувствах, че нещо ставаше... без думи... без сълзи... на Земята се разделях Учител и ученик. Той гледаше, виждаше и знаеше! Аз гледах... не виждах... и не знаех...

Учителя погледна часовника си. Станах да си вървя.

В последната минута, прави пред вратата, Учителя ме погледна по косите и прошепна:

- Ако искаш да бъдеш щастлива на Земята, винаги се стреми към най-малкото, задържай най-малкото за себе си и бъди доволна от най-малкото.

Целунах му ръката. Но този път, без да знам защо, задържах ръката му с двете си ръце и я целунах три пъти. След това вратата на приемната се отвори и излязохме навън. Денят беше студен, мрачен, тъжен. Един само светъл лъч огряваше планинските върхове и свързваше земята с небето.

Учителя се изкачи по стълбата нагоре, а аз тръгнах към града надолу.

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Далеч съм от мисълта, че настоящата книга може да даде представа за пълния образ на Учителя. Дори и да се прочетат всички томове с беседи, които той е произнесъл в течение на своята работа на Земята, ако читателят не е психологически подготвен за духовно преглеждане, Словото на Учителя ще остане неразбираемо, образът му - странен и непознат.

Случайности няма!

Всичко това, което се случи и ви разказах, се случи, за да бъде отбелязано като една страничка от проявите на Учителя, за да го потърсят и намерят онези, на които е дошъл часът на духовното им пробуждане. И като го намерят, да заработят за културата на новото човечество, което ще живее в светлината на Божията Любов, Мъдрост и Истина.

МП.

София,

лято на 1967 година

СЪДЪРЖАНИЕ

Биографични бележки за сестра Милка	Периклиева.....	3
Предисловие.		5
Първата ми среща с Учителя.		7
За	очите	ми.....
		10
Учителя вижда ли в отвъдния свят?.....		12
Когато Учителят говори, вижда ли ни?.....		14
Един обяд.....		15
Иди сега!.....		16
Животът е безкрайна низа от Божествени и човешки прояви.		18
Беше май.....		19
По-подходяща аудитория.....		21
Как започнах да пиша приказки.....		23
Не пропускай своя влак.....		24
Когато Небето пожелае да ти даде нещо.....		27
Един ден ще бъдеш благодарна.....		28
Ще ти изпратим пазач.....		30
Уреди ли се въпросът?.....		31
Той работеше и през нощта.....		34
Ангелският хор.....		35
Чудно като сын.....		36
Храненето е математическа задача.....		37
Учителя правеше ли чудеса?.....		39
Когато приемаш услуга, внимавай.....		40
Когато Слънцето събужда деня.....		42
Един свещен час.....		44
За Бога така се работи!.....		46
Еlegantната масичка.....		48
Учителя лекуваше по чуден начин.....		49
Библията.....		50
Моето пиано.....		53
Той виждаше и надалече.....		57
Новият човек.....		59
Последната ми среща с Учителя.....		60
Послесловие.....		63